Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 5. Warszawa, dnia 31 marca 1932 r. **Rok XV.**

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. **Nr. 30-400** „Centralna Księgowość Ministerstwa Skarbu", zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.
Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Senatorska Nr. 12. Telef. 696-87.

TREŚĆ:

I.

Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 15 marca Nr. 20 Rok 1932

Poz. 138. Ustawa z dnia 18 lutego 1932 r. o upoważnieniu Ministra Przemysłu i Handlu do ustanawiania prawa zabudowy oraz do zbywania i zamiany gruntów państwowych w Gdyni.

Poz. 139. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 lutego 1932 r. ustalające wysokość opłat od pojazdów mechanicznych.

Poz. 140. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 lutego 1932 r. o zniesieniu gminy wiejskiej Bukówce w powiecie międzychodzkim, województwie poznańskiem.

Poz. 141. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 lutego 1932 r. o zniesieniu gminy wiejskiej Różnowo w powiecie wyrzyskim, województwie poznańskiem.

Poz. 142. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 marca 1932 r. o zniesieniu gminy wiejskiej Sośniczyn w powiecie krotoszyńskim, województwie poznańskiem.

Poz. 143. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 marca 1932 r. o zniesieniu gmin wiejskich Stary Folwark i Starogród w powiecie chełmińskim, województwie pomorskiem.

Poz. 144. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 marca 1932 r. o zniesieniu gminy wiejskiej Tarnowiec i obszaru dworskiego Zębowo w powiecie nowotomyskim, województwie poznańskiem.

Poz. 145. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 8 lutego 1932 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach i urzędach państwowych.

Poz. 146. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 27 lutego 1932 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 15 listopada 1930 r. w sprawie ceł wywozowych.

Poz. 147. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 1 marca 1932 r. o uldze celnej na mace.

Poz. 148. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 3 marca 1932 r. w sprawie zmian w organizacji urzędów skarbowych oraz komisji szacunkowych do spraw podatków dochodowego i przemysłowego w okręgu administracyjnym izby skarbowej w Białymstoku.

Poz. 149. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 3 marca 1932 r. w sprawie zmian w organizacji urzędów skarbowych oraz komisyj szacunkowych do spraw podatku dochodowego i przemysłowego w okręgu administracyjnym izby skarbowej w Lublinie.

Poz. 150. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 3 marca 1932 r. w sprawie zmian w organizacji urzędów skarbowych oraz komisyj szacunkowych do spraw podatku dochodowego i przemysłowego w okręgu administracyjnym izby skarbowej w Łodzi.

Poz. 151. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 3 marca 1932 r. w sprawie zmian w organizacji urzędów skarbowych oraz komisyj szacunkowych do spraw podatku dochodowego i przemysłowego w okręgu administracyjnym izby skarbowej w Krakowie.

Poz. 152. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 3 marca 1932 r. w sprawie zmian w organizacji urzędów skarbowych oraz komisyj szacunkowych do spraw podatku dochodowego i przemysłowego w okręgu administracyjnym izby skarbowej I we Lwowie.

Poz. 153. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 3 marca 1932 r. o zniesieniu gminy wiejskiej Iża i o zmianie granic niektórych gmin wiejskich w powiecie wilejskim, województwie wileńskiem.

Poz. 154. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 marca 1932 r. o komornikach komisoryjnych na obszarze sądów apelacyjnych w Poznaniu i Toruniu i sądu okręgowego w Katowicach.

---

19 marca Nr. 21. Rok 1932

Poz. 155. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 29 lutego 1932 r. o utworzeniu gminy wiejskiej Dąbrówka Nowa w powiecie bydgoskim, województwie poznańskiem.

Poz. 156. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 marca 1932 r. o zniesieniu gminy wiejskiej Murzynowiec Leśny w powiecie średzkim, województwie poznańskiem.

Poz. 157. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 21 stycznia 1932 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu o przekazaniu wojewodom oraz wydziałom powiatowym niektórych uprawnień z ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych.

Na podstawie art. art. 20 ustęp 3), 37 ustęp 2), 38 ustęp 2) punkt a) oraz 42 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) w związku z art. 55 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) zarządza się co następuje:

§ 1. Prawo zatwierdzania statutów: o podatku od psów i o podatku od posiadaniu przedmiotów zbytku, odpowiadających wzorowym statutom, dołączonym do niniejszego rozporządzenia (załączniki Nr. Nr. 1 i 2) wprowadzonych przez związki komunalne na podstawie art. art. 20 i 21 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, przekazuje się:

a) wydziałom powiatowym w stosunku do gmin miejskich, niewydzielonych z powiatowych związków komunalnych, z wyjątkiem gmin miejskich w b. dzielnicy pruskiej i małopolskich gmin miejskich, liczących powyżej 15.000 mieszkańców według ostatniego urzędowego spisu ludności;

b) wojewodom, z którymi w tym względzie współdziałają z głosem stanowczym wydziały (izby) wojewódzkie — w stosunku do wszystkich innych gmin miejskich z wyjątkiem gminy m. Gdyni i gmin miejskich, liczących powyżej 250.000 mieszkańców, oraz w stosunku do powiatowych związków komunalnych.

§ 2. Wynikające z ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych uprawnienia Ministra Spraw Wewnętrznych, działającego w porozumieniu z Ministrem Skarbu, w stosunku do związków komunalnych, wymienionych w art. 36 punkt b) tej ustawy — z wyjątkiem gminy m. Gdyni — przekazuje się wojewodom, z którymi w tym względzie współdziałają z głosem stanowczym wydziały (izby) wojewódzkie, a to odnośnie do:

a) zatwierdzania statutów o komunalnych podatkach samoistnych, wymienionych w art. 2 ust. 2, 4, 7 ust. 4, 12, 13, 16, 17, 18 i 19 ustawy z dnia 11 sierpnia

1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych;

b) zatwierdzania uchwał o poborze dodatków do opłat państwowych od patentów na wyrób i sprzedaż trunków, przetworów wódczanych i spirytusowych (art. 11 ustawy);

c) wydawania zarządzeń w wypadkach, przewidzianych w art. 27 ust. 3 i art. 28 ust. 2 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych;

d) zatwierdzania uchwał w sprawie zaciągnięcia pożyczek i objęcia poręki z wyjątkiem pożyczek zagranicznych i obligacyjnych (art. 33 ustawy);

e) zatwierdzania uchwał w sprawie stosowania kar porządkowych, przewidzianych art. 67 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych;

f) zatwierdzania uchwał w sprawie podwyższenia dodatków do państwowego podatku od gruntów na podstawie postanowień, zawartych w ust. 2 art. 14 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505), podlegających zatwierdzeniu w trybie, wskazanym w art. 42 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych oraz w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 grudnia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 131, poz. 939);

g) zatwierdzanie statutów o opłatach specjalnych i dodatkowych opłatach drogowych, wprowadzonych na podstawie art. art. 19 i 23 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz U. R. P. z 1921 r. Nr. 6, poz. 32), podlegających zatwierdzeniu w trybie, wskazanym w art. 42 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych;

h) zatwierdzania uchwał w sprawie opłat mytniczych na drogach publicznych, wprowadzanych na podstawie art. 24 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z 1921 r. Nr. 6, poz. 32), podlegających zatwierdzeniu w trybie, wskazanym w art. 42 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych;

i) rozstrzygania odwołań, o których mowa w ustępie 3 art. 31 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych oraz zatwierdzania uchwał, o których mowa w ustępie 4 tegoż artykułu;

j) zatwierdzania uchwał związków komunalnych w sprawie pobierania opłat na pokrycie kosztów, związanych z przeprowadzeniem urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa w związku z art. 19 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 361), podlegających zatwierdzeniu w trybie wskazanym w art. 42 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych.

§ 3. Przekazuje się wojewodom, z którymi w tym względzie współdziałają z głosem stanowczym wydziały (izby) wojewódzkie, uprawnienia Ministra Spraw Wewnętrznych, działającego w porozumieniu z Ministrem Skarbu, do rozstrzygania z prawem ostatecznej decyzji odwołań od orzeczeń wydziałów powiatowych w wypadkach, przewidzianych w art. 38 ustęp 2 punkt a) ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Jednocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 lutego 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 356), z dnia 17 września 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 772) i z dnia 25 lutego 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 97)

Załącznik Nr. 1 do § 1 rozp. Min. Spraw Wewn. z dn. 21 stycznia 1932 r. (poz. 157).

STATUT WZOROWY

o samoistnym podatku komunalnym od psów.

Na podstawie art. 20 ust. 1 i art. 21 ust. 3 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) wprowadza się na rzecz miasta . . . .
(związku komunalnego powiatu . . . . . .)
podatek od psów.

§ 1.

Przedmiotem opodatkowania są psy, należące do mieszkańców miasta, ... (albo też gmin wiejskich—a w b. dzielnicy pruskiej i obszarów dworskich—powiatu . . .).

§ 2.

Do uiszczenia podatku obowiązani są posiadacze psów.

§ 3.

Od podatku wolne są:

a) szczenięta, liczące mniej niż 8 tygodni,

b) jeden pies łańcuchowy do pilnowania gospodarstwa,

c) psy, będące w posiadaniu władz państwowych i samorządowych,

d) psy, będące w posiadaniu osób, czasowo przebywających w obrębie gminy, miasta . . . . . (gmin wiejskich, a w b. dzielnicy pruskiej i obszarów dworskich — powiatu) nie dłużej niż 4 tygodnie lub też przebywających czasowo w gminie dłużej niż 4 tygodnie, ale zamieszkałych stale w obrębie innego związku komunalnego, w którym podatek od psów jest wprowadzony,

e) psy, stanowiące przedmiot handlu w przedsiębiorstwie, zajmującem się sprzedażą psów,

f) psy, należące do przedstawicieli państw obcych.

§ 4.

Podatek wynosi rocznie:

a) za każdego pierwszego psa, podlegającego opodatkowaniu . . . . . zł.,

b) za każdego drugiego psa, podlegającego opodatkowaniu . . . . . zł.,

c) za każdego następnego psa, podlegającego opodatkowaniu . . . . . zł.,

§ 5.

Podatek płatny jest . . . . (jednorazowo za cały rok).

§ 6.

Wymiar podatku uskutecznia (magistrat, wydział powiatowy) na podstawie danych o liczbie psów, podlegających opodatkowaniu, którą posiadacze tych zwierząt obowiązani są zakomunikować (magistratom, wydz. powiat.) w sposób, wskazany w przepisach wykonawczych do niniejszego statutu.

§ 7.

Celem kontroli podatku może (magistrat, wydział powiatowy) żądać od właścicieli nieruchomości przedłożenia wykazu osób, posiadających psy, podlegające opodatkowaniu.

§ 8.

(Magistratowi, wydziałowi powiatowemu) przysługuje prawo w wyjątkowych wypadkach czynienia ulg, względnie zupełnego zwolnienia od opodatkowania.

§ 9.

Zawiadomienie o wymiarze podatku następuje przez wyłożenie w lokalu (magistratu, wydziału powiatowego) listy płatników ze wskazaniem liczby przedmiotów opodatkowania i przypadających kwot podatkowych oraz przez publiczne obwieszczenie o wyłożeniu z oznaczeniem w nim terminu płatności podatku i środków prawnych.

§ 10.

Odwołania podlegają przepisom art. 48 ustawy z dniem 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747), a w województwach poznańskiem i pomorskiem — przepisom § 14 ust. 2 i § 11 ust. 4 i 5 ustawy o daninach powiatowych i prowincjonalnych z dnia 24 kwietnia 1906 r. (Zb. ust. pruskich str. 159) względnie przepisom § 69 i nast. ustawy o daninach komunalnych z dnia 14 lipca 1893 r. w brzmieniu, nadanem jej ustawą z dnia 13 maja 1918 r. (Zb. ust. pr. str. 53).

§ 11.

Nieuiszczony w terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych, odsetek i kar za zwłokę według postanowień ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 721), zmienionej częściowo rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 401).

§ 12.

Wykroczenia przeciwko przepisom o wymiarze i poborze podatku podlegają karze do wysokości . . . . (najwyżej 345,9 zł.), o ile nie będą mieć zastosowania art. 62—66 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747).

§ 13.

Przepisy wykonawcze do niniejszego statutu wyda (magistrat, wydział powiatowy) . . . . .

§ 14.

Statut niniejszy nabywa mocy obowiązującej od dnia . . . . po zatwierdzeniu go przez władzę nadzorczą i ogłoszeniu przez (magistrat, wydział powiatowy) . . . . w sposób, w danej miejscowości przyjęty.

Załącznik Nr. 2 do § 1 rozp. Min. Spraw Wewn. z dnia 21 stycznia 1932 r. (poz. 157).

STATUT WZOROWY

o samoistnym podatku komunalnym od posiadania przedmiotów zbytku.

Na podstawie art. 20 ust. 1 i art. 21 ust. 3 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) wprowadza się na rzecz gminy miasta . . . . (związku komunalnego powiatu . . . . .) podatek od posiadania przedmiotów zbytku.

§ 1.

Opodatkowaniu podlegają następujące przedmioty, należące do mieszkańców gminy miasta . . . . (gmin wiejskich, a w b. dzielnicy pruskiej i obszarów dworskich w powiecie . . . .) rowery, karety, powozy, wolanty i t. p. ekwipaże resorowe, broń myśliwska i konie wierzchowe, służące do osobistego użytku i wygody osobistej.

§ 2.

Do uiszczenia podatku obowiązani są posiadacze przedmiotów, wymienionych w § 1.

§ 3.

Od podatku wolne są przedmioty zbytku, wymienione w § 1, które znajdują się w posiadaniu władz państwowych, samorządowych, przedstawicieli państw obcych, oraz osób, czasowo przebywających w obrębie gminy miasta . . . . . . (gmin wiejskich, a w b. dzielnicy pruskiej i obszarów dworskich pow.) nie dłużej niż cztery tygodnie lub też przebywających czasowo w gminie dłużej niż cztery tygodnie, ale zamieszkałych stale w obrębie innego związku komunalnego, w którym podatek od przedmiotów zbytku jest wprowadzony.

Nie podlega również podatkowi broń myśliwska posiadana przez osoby, uprawnione do polowania, o ile osoby te płacą podatek od prawa polowania z art. 19 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747) i o ile broń ta jest koniecznie potrzebna do wykonywania prawa polowania.

Nie podlega także podatkowi broń myśliwska posiadana przez funkcjonarjuszów leśnych i potrzebna tym funkcjonarjuszom do pełnienia ich obowiązków służbowych, przyczem ilość broni, potrzebnej tym funkcjonarjuszom do pełnienia wspomnianych obowiązków oznacza ich władza przełożona.

Wreszcie nie podlegają podatkowi rowery, posiadane przez pracowników (robotników, pracowników umysłowych i t. p.) i służące tym pracownikom do udawania się do miejsca zatrudnienia oraz rowery, służące młodzieży szkolnej do udawania się do szkół.

§ 4.

Podatek wynosi rocznie

a) od roweru . . . . . zł
b) „ karety . . . . . zł
c) „ powozu . . . . . zł
d) „ wolantu . . . . . zł
e) „ innych ekwipaży resorowych . . . . . zł
f) „ dubeltówki i sztuceru . . . . . zł
g) „ każdego konia wierzchowego . . . . . zł

U w a g a: Stawki podatkowe od karet i innych ekwipaży należy różniczkować w zależności od tego, czy ekwipaż jest parokonny czy jednokonny.

§ 5.

Podatek płatny jest . . . . . (jednorazowo za cały rok).

§ 6.

Wymiar podatku uskutecznia (magistrat, wydział powiatowy) na podstawie danych o liczbie przedmiotów, podlegających opodatkowaniu, które posiadacze tych przedmiotów, obowiązani są zakomunikować (magistratowi, wydziałowi powiatowemu) w sposób, wskazany w przepisach wykonawczych do niniejszego statutu.

§ 7.

Celem kontroli podatku może (magistrat, wydział powiatowy) żądać od właścicieli nieruchomości przedłożenia wykazu osób, posiadających przedmioty, podlegające opodatkowaniu.

§ 8.

(Magistratowi, wydziałowi powiatowemu) przysługuje prawo w wyjątkowych wypadkach czynienia ulg, względnie zupełnego zwolnienia przedmiotów od opodatkowania.

§ 9.

Zawiadomienie o wymiarze podatku następuje przez wyłożenie w lokalu (magistratu, wydziału powiatowego) listy płatników ze wskazaniem liczby przedmiotów opodatkowania i przypadających kwot podatkowych oraz przez publiczne obwieszczenie o wyłożeniu z oznaczeniem w nim terminu płatności podatku i środków prawnych.

§ 10.

Odwołania podlegają przepisom art. 48 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747), a w województwach poznańskiem i pomorskiem — przepisom § 14 ust. 2 i § 11 ust. 4 i 5 ustawy o daninach powiatowych i prowincjonalnych z dn. 24 kwietnia 1906 r. (Zb. ust. pruskich str. 159) względnie przepisom §§ 69 i nast. ustawy o daninach komunalnych z dnia 14 lipca 1893 r. w brzmieniu, nadanem jej ustawą z dn. 13 maja 1918 r. (Zb. ust. pr. str. 53).

§ 11.

Nieuiszczony w terminie podatek ściągnięty będzie w drodze przymusowej z doliczeniem kosztów egzekucyjnych, odsetek i kar za zwłokę według postanowień ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U R. P. Nr. 73, poz. 721) zmienionej częściowo rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 401).

§ 12.

Wykroczenia przeciwko przepisom o wymiarze i poborze podatku podlegają karze do

wysokości . . . . (najwyżej 345,9 zł) o ile nie będą mieć zastosowania art. 62—66 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747).

§ 13.

Przepisy wykonawcze do niniejszego statutu wyda (magistrat, wydział powiatowy).

§ 14.

Statut niniejszy nabywa mocy obowiązującej od dnia . . . . po zatwierdzeniu go przez władzę nadzorczą i ogłoszeniu przez (magistrat, wydział powiatowy) . . . . . . w sposób, w danej miejscowości przyjęty.

Poz. 158. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 2 marca 1932 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa w sprawie rozdziału ostatecznych kontyngentów cukru na czas od 1 października 1931 r. do 30 września 1932 r. pomiędzy poszczególne cukrownie.

Poz. 159. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 3 marca 1932 r. w sprawie zmian w organizacji urzędów skarbowych oraz komisyj szacunkowych do spraw podatku dochodowego i przemysłowego w okręgu administracyjnym izby skarbowej w Grudziądzu.

Poz. 160. Oświadczenie rządowe z dn. 22 stycznia 1932 r. w sprawie zgłoszenia przez Niemcy przystąpienia do deklaracji w sprawie uznania prawa do bandery Państw, pozbawionych wybrzeża morskiego, podpisanej w Barcelonie dnia 20 kwietnia 1921 r.

Poz. 161. Oświadczenie Rządowe z dn. 22 stycznia 1932 r. w sprawie zgłoszenia przez Rząd Wielkiej Brytanji przystąpienia niektórych kolonij i protektoratów do międzynarodowej konwencji o zwalczaniu handlu kobietami i dziećmi, podpisanej w Genewie dnia 30 września 1921 r.

Poz. 162. Oświadczenie rządowe z dnia 17 lutego 1932 r. w sprawie zgłoszenia przez Wielką Brytanję przystąpienia Afryki Południowo-Zachodniej do międzynarodowej konwencji, dotyczącej ochrony utworów literackich i artystycznych, podpisanej w Bernie dn. 9 września 1886 r., a przejrzanej w Berlinie dnia 13 listopada 1908 r., i do protokółu dodatkowego z dn. 20 marca 1914 r. do przejrzanej konwencji berneńskiej z dn. 13 listopada 1908 r.

Poz. 163. Oświadczenie Rządowe z dn. 17 lutego 1932 r. w sprawie zgłoszenia przez Portugalję przystąpienia Mozambiku do konwencji międzynarodowej, dotyczącej ruchu samochodowego, podpisanej w Paryżu dnia 24 kwietnia 1926 r.

Poz. 164. Oświadczenie rządowe z dnia 24 lutego 1932 r. w sprawie złożenia przez Szwecję dokumentu ratyfikacyjnego konwencji o odpoczynku tygodniowym w zakładach przemysłowych, przyjętej jako projekt dnia 17 listopada 1921 r. na ogólnej konferencji międzynarodowej organizacji pracy Ligi Narodów w Genewie.

z 22 marca Nr. 22 Rok 1932

Poz. 165. Ustawa z dnia 17 marca 1932 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania rozporządzeń z mocą ustawy.

Poz. 166. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 marca 1932 r. o zniesieniu gminy wiejskiej Psienie Ostrów w powiecie jarocińskim, województwie poznańskiem.

Poz. 167. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 marca 1932 r. o zniesieniu gminy wiejskiej Sobótka i obszaru dworskiego Wyszczekanka w powiecie grudziądzkim, województwie pomorskiem.

Poz. 168. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 marca 1932 r. o zmianie granic gminy wiejskiej Głupoń w powiecie nowotomyskim, województwie poznańskiem.

Poz. 169. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 marca 1932 r. o zmianie granic gmin wiejskich Chomiąża Księża i Wiktorowo w powiecie żnińskim, województwie poznańskiem.

Poz. 170. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 marca 1932 r. o zmianie granic gminy wiejskiej Chraplewo w powiecie nowotomyskim, województwie poznańskiem.

Poz. 171. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 marca 1932 r. o zmianie granic gmin wiejskich Fijałów i Wyganów w powiecie krotoszyńskim, województwie poznańskiem.

Poz. 172. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 marca 1932 r. o zmianie granic gminy wiejskiej Oporówko i obszaru dworskiego Oporowo w powiecie leszczyńskim, województwie poznańskiem.

Poz. 173. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 marca 1932 r. o zmianie granic gminy wiejskiej Wąsowo w powiecie nowotomyskim, województwie poznańskiem.

Poz. 174. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 marca 1932 r. o zmianie granic gminy wiejskiej Wirginowo w powiecie śremskim, województwie poznańskiem.

z 25 marca Nr. 23 Rok 1932

Poz. 175. Ustawa Skarbowa z dnia 18 marca 1932 r. na okres od 1 kwietnia 1932 r. do 31 marca 1933 r.

Poz. 176. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 marca 1932 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Pokrzywno, oraz o zmianie granic gmin wiejskich Węgrowo Polskie i Stary Folwark w powiecie grudziądzkim, województwie pomorskiem.

Poz. 177. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 marca 1932 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Rozdrażew w powiecie krotoszyńskim, województwie poznańskiem.

Poz. 178. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 marca 1932 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Sulęcin w powiecie średzkim, województwie poznańskiem.

z 26 marca Nr. 24 Rok 1932

Poz. 179. Ustawa z dnia 28 stycznia 1932 r. w sprawie ratyfikacji konwencji o polepszeniu losu rannych i chorych w armjach czynnych, podpisanej w Genewie dnia 27 lipca 1929 r.

Poz. 180. Ustawa z dnia 18 lutego 1932 r. w sprawie ratyfikacji światowej konwencji pocztowej, sześciu porozumień światowego związku pocztowego oraz 3 protokółów końcowych, podpisanych w Londynie dnia 28 czerwca 1929 r.

Poz. 181. Ustawa z dnia 18 lutego 1932 r. w sprawie ratyfikacji konwencji między Polską a Rumunją, dotyczącej wydawania przestępców i pomocy prawnej w sprawach karnych, podpisanej w Bukareszcie dnia 26 marca 1930 r.

Poz 182. Ustawa z dnia 18 lutego 1932 r. w sprawie ratyfikacji konwencji weterynaryjnej między Polską a Belgją, a podpisanej w Brukseli dnia 18 grudnia 1930 r.

Poz. 183. Ustawa z dnia 18 lutego 1932 r. w sprawie ratyfikacji konwencji, dotyczącej utworzenia Międzynarodowego Towarzystwa Kredytu Hipotecznego Rolnego, wraz z załączonemi do niej kartą utworzenia i statutami tegoż Towarzystwa, podpisanej w Genewie dnia 21 maja 1931 r.

Poz. 184. Ustawa z dnia 18 lutego 1932 r. w sprawie ratyfikacji umowy polsko-niemieckiej o ułatwieniach w komunikacji kolejowej między Prusami Wschodniemi a trzeciemi państwami w tranzycie przez Polskę, obszar W. M. Gdańska i resztę Niemiec oraz w komunikacji kolejowej między resztą Niemiec a trzeciemi państwami w tranzycie przez Polskę, obszar W. M. Gdańska i Prusy Wschodnie, — podpisanej wraz z protokółem końcowym w Berlinie dnia 21 listopada 1930 r.

Poz. 185. Ustawa z dnia 18 lutego 1932 r. w sprawie ratyfikacji porozumienia między Polską a Francją w formie wymiany not z dnia 2 czerwca 1931 r. o zmianie § 1 art. 14 konwencji weterynaryjnej polsko-francuskiej z dnia 24 kwietnia 1929 r.

Poz. 186. Ustawa z dnia 25 lutego 1932 r. o zmianie ustawy z dnia 3 sierpnia 1922 r. o Najwyższym Trybunale Administracyjnym [1]).

Poz. 187. Ustawa z dnia 25 lutego 1932 r. o poborze rekruta w 1932 roku.

Poz. 188. Ustawa z dnia 25 lutego 1932 r. o ulgach kredytowych dla instytucyj rolniczych.

Poz. 189. Ustawa z dnia 18 marca 1932 r. o dobrach skonfiskowanych przez byłe rządy zaborcze uczestnikom walk o niepodległość.

Poz. 190. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 marca 1932 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Klonówka i o utworzeniu gminy wiejskiej Klonówka w powiecie starogardzkim, województwie pomorskiem.

Poz. 191. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 marca 1932 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Pawłówka w powiecie chojnickim, województwie pomorskiem.

Poz. 192. Rozporządzenie Ministra Reform Rolnych z dnia 1 marca 1932 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Rolnictwa w sprawie zmian w rozporządzeniu o pomocy kredytowej na meljoracje, przeprowadzane przy dokonywanej przez urzędy ziemskie przebudowie ustroju rolnego.

Poz. 193. Rozporządzenie Ministra Reform Rolnych z dnia 1 marca 1932 r. w sprawie zmian w rozporządzeniu o sposobie pobierania opłat za prace meljoracyjne dokonywane przy przebudowie ustroju rolnego.

Poz. 194. Rozporządzenie Ministra Reform Rolnych z dnia 10 marca 1932 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Rolnictwa o przyznaniu wyjątkowych ulg w spłacie należności z tytułu długoterminowych pożyczek w listach zastawnych i w obligacjach meljoracyjnych Państwowego Banku Rolnego.

---

[1]) Nie przedrukowano wobec zapowiedzi ogłoszenia jednolitego tekstu.

Poz. 195. Rozporządzenie Ministra Roform Rolnych z dnia 10 marca 1932 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Skarbu i Rolnictwa w sprawie przenoszenia pożyczek w listach zastawnych Państwowego Banku Rolnego do dłuższego okresu umorzenia.

Poz. 196. Rozporządzenie Ministra Reform Rolnych z dnia 11 marca 1932 r. w sprawie zmian w rozporządzeniu z dnia 15 stycznia 1931 r. o ustaleniu siedzib i właściwości terytorjalnej powiatowych urzędów ziemskich.

Poz. 197. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 9 marca 1932 r. w sprawie zmian w organizacji urzędów skarbowych oraz komisyj szacunkowych do spraw podatku dochodowego i przemysłowego w okręgu administracyjnym izby skarbowej II we Lwowie.

Poz. 198. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 9 marca 1932 r. w sprawie zmian w organizacji urzędów skarbowych oraz komisyj szacunkowych do spraw podatku dochodowego i przemysłowego w okręgu administracyjnym izby skarbowej w Poznaniu.

Poz. 199. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 15 marca 1932 r. w sprawie zmian w organizacji urzędów skarbowych akcyz i monopolów państwowych w okręgu administracyjnym izby skarbowej w Poznaniu.

Poz. 200. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 19 marca 1932 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Przemysłu i Handlu w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 7 lutego 1928 r., wydanego w celu wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym.

Poz. 201. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 12 marca 1932 r. w sprawie uzupełnienia ordynacji pocztowej.

Poz. 202. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 12 marca 1932 r. w sprawie uzupełnienia taryfy pocztowej.

Poz. 203. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 12 marca 1932 r. o warunkach, obowiązujących przy przesyłaniu prospektów i okazowych egzemplarzy czasopism i wydawnictw perjodycznych, zgłoszonych do prenumeraty za pośrednictwem poczty.

Poz. 204. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 11 marca 1932 r. o zmianie granic gmin wiejskich Ejszyszki i Bieniakonie w powiecie lidzkim, województwie nowogródzkiem.

Poz. 205. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 11 marca 1932 r. o zmianie granic gmin wiejskich Jastrzębie i Bobrowniki w powiecie lipnowskim, województwie warszawskiem.

Poz. 206. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 11 marca 1932 r. o zmianie granic gmin wiejskich Młochów i Grodzisk w powiecie błońskim, województwie warszawskiem.

Poz. 207. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 11 marca 1932 r. o zmianie granic gmin wiejskich Nieborów, Kompina, Bolimów i Jeziorko w powiecie łowickim, województwie warszawskiem.

Poz. 208. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 marca 1932 r. o zmianie granic gmin wiejskich Góra i Cząstków w powiecie i województwie warszawskiem.

Poz. 209. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 marca 1932 r. o zniesieniu gmin wiejskich Łączki Kucharskie i Łopuchowa i o utworzeniu nowej gminy wiejskiej Łączki Kucharskie w powiecie ropczyckim, województwie krakowskiem.

Poz. 210. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 marca 1932 r. o zniesieniu gminy wiejskiej Trześń w powiecie kolbuszowskim, województwie lwowskiem.

Poz. 211. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 marca 1932 r. o zniesieniu gminy wiejskiej Ostrowy Kolonja w powiecie kolbuszowskim, województwie lwowskim.

Poz. 212. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 17 marca 1932 r. o zniesieniu gminy wiejskiej Huta Przedborska w powiecie kolbuszowskim, województwie lwowskiem.

---

z 30 marca Nr. 25 Rok 1932

Poz. 213. Ustawa z dn. 28 stycznia 1932 r. o zmianach i uzupełnieniach niektórych postanowień ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o podstawowych obowiązkach i prawach szeregowych Wojska Polskiego.

Poz. 214. Ustawa z dn. 28 stycznia 1932 r. o zmianach i uzupełnieniach niektórych postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 marca 1928 r. o podstawowych obowiązkach i prawach szeregowych marynarki wojennej.

Poz. 215. Ustawa z dn. 18 lutego 1932 r. zmieniająca niektóre postanowienia rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 6 marca 1928 r. o żegludze i spławie na śródlądowych drogach wodnych.

Art. 1. W rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 6 marca 1928 r. o żegludze i spławie na śródlądowych drogach wodnych (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 266) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 ustęp 3 otrzymuje brzmienie:

„Zasady udzielania zezwoleń ustala Minister Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu, Ministrem Skarbu i Ministrem Spraw Wojskowych".

2) w art. 5 ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„Do wydawania patentów statkowych powołane są wojewódzkie władze administracji ogólnej, przy których zostaną utworzone komisje w myśl art. 6".

3) w art. 6 ustępie 3 po wyrazach: „Ministrem Spraw Wewnętrznych" dodaje się wyrazy: „i Ministrem Spraw Wojskowych";

4) w art. 8 ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„Do wydawania patentów żeglarskich powołane są wojewódzkie władze administracji ogólnej, przy których zostaną utworzone komisje dla stwierdzenia kwalifikacyj, potrzebnych do wykonywania zawodu żeglarskiego";

5) w art. 8 ustęp 4 otrzymuje brzmienie:

„W razie utraty kwalifikacyj do wykonywania zawodu żeglarskiego wydany patent może być unieważniony przez władzę, która patent wydała;

6) w art. 11 ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„Do wydawania dokumentów podróży dla tratew i patentów retmańskich powołane są państwowe zarządy wodne na wodach, objętych ich działalnością, a tam, gdzie takich zarządów, niema, powiatowe władze administracji ogólnej";

7) w art. 19 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„Minister Robót Publicznych może w drodze rozporządzenia upoważnić wojewódzkie władze administracji ogólnej do wydawania w ramach przepisów, przewidzianych w ust. 1 szczegółowych postanowień odnośnie do poszczególnych dróg wodnych lub ich odcinków";

8) w art. 22 ustęp 1 otrzymuje brzmienie:

„Od zarządzeń, dotyczących wydawania, względnie unieważniania, patentów retmańskich (art. 11), służy odwołanie do wojewódzkiej władzy administracji ogólnej tego województwa, na obszarze którego państwowy zarząd wodny ma swoją siedzibę, względnie wojewódzkiej władzy administracji ogólnej, właściwej dla danej władzy powiatowej w myśl ogólnych przepisów o postępowaniu administracyjnem";

9) w art. 22 ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„Od orzeczeń wojewódzkich władz administracji ogólnej, dotyczących wydawania, względnie unieważniania, patentów statkowych (art. 5) i żeglarskich (art. 8), służy odwołanie do Ministra Robót Publicznych w myśl ogólnych przepisów o postępowaniu administracyjnem";

10) w art. 22 skreśla się ustęp 3 i 4.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Robót Publicznych w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 216. Ustawa z dnia 25 lutego 1932 r. w sprawie wykonywania planów parcelacyjnych.

Poz. 217. Ustawa z dnia 7 marca 1932 r. o zbywaniu statków i łodzi polskich, używanych w żegludze na śródlądowych drogach wodnych.

Poz. 218. Ustawa z dnia 7 marca 1932 r. o przekazywaniu na własność związkom komunalnym gruntów państwowych, zajętych pod drogi wojskowe (forteczne).

Poz. 219. Ustawa z dnia 7 marca 1932 r. o ulgach w egzekucji sądowej przeciwko gospodarzom rolnym.

Poz. 220. Ustawa z dnia 10 marca 1932 r. o dodatkowym kredycie na rok 1931/32.

Poz. 221. Ustawa z dnia 12 marca 1932 r. o ułatwieniu spłaty uciążliwych zobowiązań, obciążających gospodarstwa rolne.

Poz. 222. Ustawa z dnia 17 marca 1932 r. o zatwierdzeniu zmiany art. 53 statutu Banku Polskiego.

Poz. 223. Ustawa z dnia 17 marca 1932 r. o zmianie niektórych przepisów ustaw, dotyczących finansów komunalnych [1]).

Poz. 224. Ustawa z dnia 18 marca 1932 r. o dodatkowym kredycie na rok 1931/32.

Poz. 225. Ustawa z dnia 18 marca 1932 r. o dodatkowych kredytach na rok 1931/32.

Poz. 226. Ustawa z dnia 18 marca 1932 r. o tymczasowem stosowaniu wyjątkowych zasad bilansowania.

---

z 31 marca Nr. 26 Rok 1932

Poz. 227. Ustawa z dnia 28 stycznia 1932 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 marca 1928 r. o prawie lotniczem.

Poz. 228 Ustawa z dnia 25 lutego 1932 r. o zwolnieniu od podatku dochodowego w za-

---

[1]) Nie przedrukowano wobec zapowiedzi ogłoszenia jednolitego tekstu.

kładach ubezpieczeń nadwyżek, powstałych z przeszacowania nieruchomości.

Poz. 229. Ustawa z dnia 25 lutego 1932 r. o zmianach w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych [1]).

Poz. 230. Ustawa z dnia 25 lutego 1932 r. o drogach lądowych i drogach wodnych śródlądowych w czasie wojny lub grożącego Państwu niebezpieczeństwa.

Art. 1. Z chwilą wybuchu wojny lub z chwilą zarządzenia bądź ogólnej, bądź częściowej mobilizacji, albo gdy tego wymaga interes obrony Państwa, stwierdzony uchwałą Rady Ministrów na wniosek Ministra Spraw Wojskowych, wszystkie drogi lądowe i drogi wodne śródlądowe podporządkowuje się interesom obrony Państwa.

Art. 2. (1) W czasie pokoju organy władz państwowych i samorządowych obowiązane są do ścisłego współdziałania z władzami wojskowemi w sprawach, dotyczących zapewnienia w interesie obrony Państwa sprawności sieci dróg lądowych i dróg wodnych śródlądowych, a właściciele (zarządy) dróg prywatnych obowiązani są do ścisłego stosowania się do zarządzeń właściwych władz.

(2) Zakres współdziałania oraz właściwość władz w sprawach, określonych w ust. 1, określi rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych i Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z interesowanymi ministrami. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych i Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu i innymi interesowanymi ministrami określi tryb postępowania przy ustalaniu zwrotu nakładów, poniesionych przez właścicieli dróg prywatnych z powodu wykonania zarządzeń właściwych władz w wypadkach, gdy obowiązek wykonania dotyczących czynności nie ciąży na właścicielach dróg na podstawie innych przepisów prawnych.

Art. 3. (1) Podporządkowanie interesom obrony Państwa dróg lądowych i dróg wodnych śródlądowych (art. 1):

a) powoduje, że samorządowe i prywatne drogi lądowe i drogi wodne śródlądowe przechodzą pod zarząd Ministra Robót Publicznych, a dotychczasowe zarządy tych dróg stają się jego organami wykonawczemi;

b) nakłada na właścicieli (zarządy) dróg lądowych i śródlądowych dróg wodnych obowiązek utrzymywania tych dróg w stanie zdatnym do użytku, tudzież obowiązek utrzymania posiadanego przez nich taboru, urządzeń oraz fachowo-technicznego kierownictwa i obsługi.

Koszty utrzymywania dróg samorządowych mają być pokrywane nadal z dotychczasowych źródeł;

c) nakłada na właścicieli (zarządy) dróg lądowych i dróg wodnych śródlądowych obowiązek wykonywania wszelkich, związanych z interesem obrony Państwa żądań właściwych władz wojskowych co do odnośnych dróg;

d) nakłada na właścicieli (zarządy) dróg lądowych i dróg wodnych śródlądowych obowiązek dostarczania na żądanie właściwych władz wojskowych posiadanych materjałów, taboru lub narzędzi, potrzebnych dla utrzymania na tych drogach komunikacji i łączności wojsk.

(2) Właściwość władz wojskowych, powołanych do występowania z żądaniami, wskazanemi w pkt. c) i d), określi rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrami Robót Publicznych i Spraw Wewnętrznych, na terenie zaś, objętym stanem wojennym, rozporządzenie Naczelnego Wodza.

Art. 4. W warunkach, wymienionych w art. 1, gdy działalność zarządów (właścicieli) dróg lądowych i dróg wodnych śródlądowych nie odpowiada wymaganiom obrony Państwa lub nie może zaspokoić potrzeb tej obrony, służy Ministrowi Spraw Wojskowych, a na terenie, objętym stanem wojennym, Naczelnemu Wodzowi, względnie upoważnionym przez nich organom, prawo wydawania wszelkich zarządzeń w zakresie komunikacji lądowej i wodnej, które ze względu na interes obrony Państwa okażą się potrzebne.

Art. 5. (1) Funkcjonarjusz dróg lądowych i dróg wodnych śródlądowych, który w warunkach, wymienionych w art. 1, porzuca samowolnie służbę, albo umyślnie narusza lub zaniedbuje obowiązki służbowe, albo też dopuszcza się umyślnie innego działania lub zaniechania, obniżającego sprawność komunikacji lądowej lub wodnej, lub zagrażającego ruchowi na wymienionych wyżej drogach, ulega karze więzienia do lat pięciu, o ile w czynie tym nie mieszczą się znamiona przestępstwa, zagrożonego karą surowszą.

(2) W warunkach, wymienionych w art. 1, może Prezydent Rzeczypospolitej drogą rozporządzenia, wydanego na wniosek Ministra Spraw Wojskowych, poddać funkcjonarjuszów dróg lądowych i dróg wodnych śródlądowych właściwości sądów wojskowych za przestępstwa polegające na czynach, wymienionych w ustępie pierwszym niniejszego artykułu.

Art. 6. (1) W warunkach, wymienionych w art. 1, może być każdy pracownik dróg lądowych i dróg wodnych śródlądowych aż do 60 roku życia powołany do wojskowej służby drogowej lub wojskowej służby żeglugi śródlądowej, o ile w myśl obowiązujących ustaw nie podlega obowiązkowi czynnej służby wojskowej, służby w rezerwie lub w pospolitem ruszeniu.

(2) Nadto do tej służby mogą być wówczas powołani i ci obywatele Państwa Polskiego aż do 60 roku życia włącznie:

a) którzy byli pracownikami dróg lądowych lub dróg wodnych śródlądowych.

---

[1]) Nie przedrukowano wobec zapowiedzi ogłoszenia jednolitego tekstu.

b) którzy mają fachowe wykształcenie lub fachową praktykę w powyższej dziedzinie,

o ile w myśl obowiązujących ustaw nie ciąży na nich obowiązek czynnej służby wojskowej, służby w rezerwie lub w pospolitem ruszeniu.

Art. 7. (1) Ilość i kategorje osób, mających być powołanemi w myśl art. 6, sposób powołania oraz czas pełnienia służby, określa każdorazowo w drodze zarządzenia Minister Spraw Wojskowych.

(2) Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych, Ministra Skarbu i Ministra Robót Publicznych określi wysokość uposażenia powołanych do wojskowej służby drogowej lub wojskowej służby żeglugi śródlądowej w czasie pełnienia przez nich tej służby.

Art. 8. Powołani w myśl art. 6 do wojskowej służby drogowej lub wojskowej służby żeglugi śródlądowej stają się osobami wojskowemi, podlegającemi narówni z innemi osobami wojskowemi władzom, ustawom i sądom wojskowym i jako takie składają przysięgę wojskową.

Art. 9. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrom: Spraw Wojskowych, Robót Publicznych, Spraw Wewnętrznych, Sprawiedliwości i Skarbu każdemu we własnych zakresie działania.

Art. 10. Ustawa niniejsza wchodzi w życie w 3 miesiące po ogłoszeniu.

Poz. 231. Ustawa z dnia 25 lutego 1932 r. o przenoszeniu portfeli ubezpieczeniowych.

Poz. 232. Ustawa z dnia 25 lutego 1932 r. uchylająca ustawę sejmową z dnia 28 lutego 1919 r. w przedmiocie zaopatrzenia ludności w drzewo budulcowe i opałowe.

Poz. 233. Ustawa z dnia 25 lutego 1932 r. o uchyleniu mocy obowiązującej ustawy z dnia 2 marca 1920 r. o organizacji odbudowy technicznej wsi, miast i miasteczek, tudzież rozporządzenia Jenerał Gubernatora Warszawskiego z dnia 1 listopada 1916 r. w przedmiocie komasacji gruntów dla miasta Kalisza.

Poz. 234. Ustawa z dnia 25 lutego 1932 r. w sprawie sprzedaży i zamiany niektórych nieruchomości państwowych.

Poz. 235. Ustawa z dnia 9 marca 1932 r. o właściwości Ministra Reform Rolnych w zakresie wykonywania meljoracyj.

Poz. 236. Ustawa z dnia 9 marca 1932 r. o Funduszu Obrotowym Reformy Rolnej.

Poz. 237. Ustawa z dnia 10 marca 1932 r. o połączeniu przedsiębiorstw państwowych „Polska Agencja Telegraficzna" i „Wydawnictwa Państwowe".

Poz. 238. Ustawa z dnia 17 marca 1932 r. o zaopatrzeniu inwalidzkiem*).

TYTUŁ I.

Zakres osób, uprawnionych do zaopatrzenia.

Art. 1. Uprawnionymi do zaopatrzenia z niniejszej ustawy są:

a) inwalidzi wojenni,

b) inwalidzi wojskowi,

c) osoby, pozostałe po inwalidach wojennych, po poległych i zmarłych w związku przyczynowym ze służbą wojskową oraz po zaginionych (art. 4) bez własnej winy na terenie i w czasie działań wojennych,

d) osoby, pozostałe po inwalidach wojskowych,

Art. 2. Za inwalidów wojennych uważa się osoby, które doznały uszkodzenia zdrowia lub okaleczenia na skutek służby:

a) w wojsku Rzeczypospolitej Polskiej w czasie wojny, prowadzonej przez Państwo Polskie, lub w czasie po ogłoszeniu mobilizacji sił zbrojnych,

b) w uznanych przez Państwo Polskie wojskowych formacjach polskich przy armjach obcych,

c) w armjach państw zaborczych, o ile służbę tę pełnili w czasie od 1 sierpnia 1914 roku i to:

w armji niemieckiej do 27 grudnia 1918 r.,

w armji rosyjskiej do 1 marca 1918 r.,

w armji austrjackiej do 1 listopada 1918 r.,

a posiadają prawo obywatelstwa polskiego,

d) w walkach orężnych przeciw państwom zaborczym i nieprzyjacielskim o niepodległość Polski po 1 sierpnia 1914 r.

e) w formacjach obcych, uznanych przez Państwo Polskie za takie, które na zasadzie przymierza lub porozumienia z siłą zbrojną polską, walczyły w obronie Polski przeciw państwom nieprzyjacielskim, jeżeli te osoby doznały uszkodzenia zdrowia lub okaleczenia w czasie i na skutek walki orężnej z nieprzyjacielem w obronie Polski i o ile te osoby posiadają obywatelstwo polskie lub na mocy uzyskanego zezwolenia przebywają na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej, a nie mogą uzyskać zaopatrzenia od władz, które te formacje powołały do życia.

Za inwalidów wojskowych uważa się:

a) osoby, które doznały uszkodzenia zdrowia lub okaleczenia na skutek służby w wojsku Rzeczypospolitej Polskiej w czasie pokoju,

---

*) Przedrukowano wyjątki.

b) członków organizacji Przysposobienia Wojskowego, którzy doznali okaleczenia, powodującego utratę zdolności do pracy zarobkowej na skutek zajęć wojskowych z bronią, spełnianych na zarządzenie i pod nadzorem powołanego do tego przez władze wojskowe instruktora Przysposobienia Wojskowego.

Art. 3. Za pozostałych w rozumieniu art. 1 uważa się:

a) wdowę, o ile małżeństwo zostało zawarte z zachowaniem form prawnych, przepisanych przez ustawodawstwo cywilne,
b) dzieci ślubne, pochodzące z takiego małżeństwa,
c) dzieci nieślubne, o ile zmarły inwalida był zobowiązany opłacać za nie alimentacje z tytułu prawnie stwierdzonego ojcostwa,
d) dzieci adoptowane, które były na utrzymaniu poległego, zmarłego lub zaginionego, względnie inwalidy wojennego, o ile adoptacja nastąpiła przed doznaniem uszkodzenia zdrowia,
e) rodziców,
f) rodziców adoptujących, o ile adoptacja poległego i zmarłego nastąpiła przed doznaniem uszkodzenia zdrowia oraz o ile poległy lub zmarły był ich jedynym żywicielem.

Za osoby, pozostałe po poległych, zaginionych (art. 4) lub zmarłych w związku przyczynowym ze służbą wojskową, oraz po inwalidach wojskowych uważa się osoby, wymienione w ust. 1 niniejszego artykułu, o ile odnośne małżeństwo, adoptacja lub ojcostwo zmarłego, względnie zaginionego zaistniały przed śmiercią, zaginięciem, względnie przed doznaniem uszkodzenia zdrowia lub okaleczenia inwalidy wojskowego.

Art. 6. Do orzekania o związku przyczynowym uszkodzenia zdrowia lub okaleczenia ze służbą wojskową oraz o stopniu utraty zdolności zarobkowej, spowodowanej tem uszkodzeniem, względnie okaleczeniem są powołane: w pierwszej instancji komisje rewizyjno-lekarskie, a w drugiej i ostatniej instancji inwalidzkie komisje odwoławcze.

Minister Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Spraw Wewnętrznych wyda w drodze rozporządzenia przepisy o składzie, organizacji i trybie postępowania komisyj rewizyjno lekarskich i odwoławczych i wyznaczy władze, powołane do orzekania o zaginięciu bez własnej winy na terenie i w czasie działań wojennych (art. 4).

Do orzekania o przyznaniu i wymiarze, względnie o zgaśnięciu i zawieszeniu, zaopatrzeń pieniężnych z niniejszej ustawy oraz do ich wypłaty są powołane władze, które wyznaczy Minister Skarbu.

Koszty, związane z postępowaniem administracyjnem i sądowem oraz z dochodzeniami w sprawach, wymienionych w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, ponosi Skarb Państwa.

Art. 8. Zaopatrzenie stanowią następujące świadczenia ze strony Państwa:

a) zasadnicza renta inwalidzka,
b) dodatki:
   1. ciężkoposzkodowanych,
   2. kwalifikacyjny,
   3. rodzinny,
   4. pielęgnacyjny,
c) zapomoga pogrzebowa,
d) renty pozostałych,
e) leczenie i doleczanie,
f) zaopatrywanie w aparaty ortopedyczne i środki pomocnicze,
g) szkolenie,
h) opieka społeczna.

Art. 58. Inwalidzi wojenni przy równych kwalifikacjach mają pierwszeństwo także przy obsadzaniu posad w urzędach, przedsiębiorstwach i zakładach państwowych lub samorządowych, oraz w prywatnych, przez Państwo subwencjonowanych i koncesjonowanych.

Art. 59. Pracodawcy w rolnictwie, przemyśle, handlu i komunikacji nie mogą uchylić się od zatrudnienia na każdych 50 robotników i pracowników przynajmniej jednego inwalidy z utratą zdolności zarobkowej powyżej 35%.

Rozporządzenie Rady Ministrów określi warunki i szczegółowe przepisy co do zastosowania zasady, wynikającej z ust. 1 niniejszego artykułu, do przedsiębiorstw państwowych.

Art. 60. Pracodawcy winni przekroczenia przepisu, zawartego w art. 59, lub rozporządzeń, na jego podstawie wydanych, karani będą w drodze administracyjnej aresztem do 6 ciu tygodni albo grzywną od 200 do 2.000 zł.

Art. 74. Orzecznictwo o zwrocie i potrąceniu rent i dodatków, pobranych nieprawnie, należy tylko do władz, powołanych do wymiaru zaopatrzenia pieniężnego, także w tych wypadkach, gdy inwalida utracił prawo do renty.

Instancją odwoławczą w tych sprawach jest Minister Skarbu.

Art. 75. Czasokres do wnoszenia odwołań od orzeczeń w sprawach wynikających z tej ustawy, wynosi 60 dni.

Art. 76. Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy tracą moc obowiązującą: ustawa z dnia 18 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 195), ustawa z dnia 4 sierpnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 608), ustawa z dnia 12 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 223), ustawa z dnia 3 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 209), rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 475), z dnia 7 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 798) i z dnia 1 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 50,

poz. 446), ustawa z dnia 7 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. N. 23, poz. 229) i rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 665).

Art. 77. Wykonanie niniejszej ustawy poručza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej i Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości, Ministrem Spraw Wojskowych, Ministrem Spraw Wewnętrznych, Ministrem Spraw Zagranicznych i Ministrem Reform Rolnych we właściwym każdemu z nich zakresie działania.

Art. 78. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Zaopatrzenia pieniężne z niniejszej ustawy z wyjątkiem przewidzianym art. 61 w związku z art. 15, przysługują uprawnionym od dnia 1 października 1932 r.

Poz. 239. Ustawa z dnia 18 marca 1932 r. o zmianie niektórych przepisów, dotyczących zaopatrzenia emerytalnego funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych.*)

Poz. 240. Ustawa z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy".

Poz. 241. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 1932 r. o zniesieniu gminy wiejskiej Baranów w powiecie jarocińskim, województwie poznańskiem.

Poz. 242. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 1932 r. o zniesieniu gminy wiejskiej Górzenko w powiecie jarocińskim, województwie poznańskiem.

Poz. 243. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 1932 r. o zniesieniu gmin wiejskich Karminiec, Karminek i Karmin Nowy i o utworzeniu gminy wiejskiej Karmin w powiecie jarocińskiem, województwie poznańskiem.

Poz. 244. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 1932 r. o zniesieniu gminy wiejskiej Prokopów w powiecie jarocińskim, województwie poznańskiem.

Poz. 245. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 1932 r. o zniesieniu gminy wiejskiej Sowina Błotna w powiecie jarocińskim, województwie poznańskiem.

Poz. 246. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 1932 r. o zniesieniu gminy wiejskiej Wolsko Nowe w powiecie wyrzyskim, województwie poznańskiem.

---

*) Nie przedrukowano wobec zapowiedzi ogłoszenia jednolitego tekstu.

Poz. 247. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 26 marca 1932 r. o częściowej zmianie rozporządzenia z dnia 25 stycznia 1928 r. w sprawie ceł maksymalnych.

---

z 31 marca Nr. 27 Rok 1932

Poz. 248. Ustawa z dnia 25 lutego 1932 r. o sprzedaży ruchomości, pozostawionych przez szeregowych, samowolnie opuszczających oddziały wojskowe.

Poz. 249. Ustawa z dnia 10 marca 1932 r. w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym.

Poz. 250. Ustawa z dnia 17 marca 1932 r. o zmianie przepisów tymczasowych o kosztach sądowych na obszarze okręgów sądów apelacyjnych w Warszawie, Lublinie i Wilnie.

Poz. 251. Ustawa z dnia 17 marca 1932 r. o kosztach sądowych na obszarze sądów apelacyjnych w Krakowie i Lwowie oraz sądu okręgowego w Cieszynie.

Poz. 252. Ustawa z dnia 18 marca 1932 r. o kosztach sądowych na obszarze sądów apelacyjnych poznańskiego i toruńskiego i sądu okręgowego katowickiego.

Poz. 253 Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 marca 1932 r. o zmianie moratorjum mieszkaniowego dla bezrobotnych.

Poz. 254. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 1932 r. o państwowej pomocy lekarskiej dla funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów, członków ich rodzin, oraz emerytów.

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), art. 6 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. o uposażeniu sędziów w sądownictwie powszechnym i administracyjnym oraz prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1107), oraz art. 43 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 42, poz. 380) zarządza się co następuje:

§ 1. Państwowa pomoc lekarska przysługuje:

1) funkcjonarjuszom państwowym, wyszczególnionym w art. 1 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów

państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), tak mianowanym na stałe, jak i do odwołania (prowizorycznym), jak również przeniesionym w stan nieczynny, względnie w stan rozporządzalności, z wyjątkiem funkcjonarjuszów państwowych, podlegających Ministrowi Komunikacji.

2) sędziom, prokuratorom i asesorom sądowym;

3) praktykantom w służbie administracyjnej, oraz aplikantom sądowym;

4) nauczycielom, instruktorom i praktykantom publicznych ludowych szkół rolniczych, pozostającym na etacie Państwa;

5) emerytowanym funkcjonarjuszom państwowym polskim, przeniesionym w stan spoczynku z powodu trwałej niezdolności do służby, przekroczonego wieku lub uzyskania prawa do pełnego uposażenia emerytalnego, tudzież tym emerytom, którzy zostali zwolnieni ze służby państwowej na innej zasadzie. ale w chwili zwolnienia mieli nabyte prawo do pełnego uposażenia emerytalnego, albo przekroczyli 60 lat życia, bądź też istniała co do nich podstawa w formie orzeczenia lekarskiego do przeniesienia w stan spoczynku z powodu trwałej niezdolności do służby; wyłączeni są od pomocy lekarskiej emeryci, którzy otrzymują uposażenie emerytalne z tytułu służby w charakterze funkcjonarjuszów państwowych, podległych Ministrowi Komunikacji, a nadto emeryci, którzy z tytułu swego zatrudnienia podlegają obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby w myśl obowiązujących przepisów, oraz emeryci, którzy przebywają w zakładach leczniczych dla umysłowo chorych w myśl art. 42 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych (Dz. U. R. P. z 1931 r. Nr. 42, poz. 380);

6) członkom rodzin funkcjonarjuszow państwowych, wymienionych w p. 1), 2), 3) i 4), a mianowicie:

a) żonie, poza przypadkami, gdy pobiera uposażenie lub zaopatrzenie z instytucji państwowej, albo gdy jest sądownie separowana, a na mężu nie ciąży obowiązek alimentacji.

b) mężowi zupełnie niezdolnemu do zarobkowania, na którego żona pobiera dodatek ekonomiczny;

c) dzieciom ślubnym i uprawnionym, tudzież pasierbom do ukończenia lat 18, oraz tym dzieciom i pasierbom po ukończeniu lat 18, na które właściwa władza przyznała prawo pobierania dodatku ekonomicznego;

wyłączeni są ci członkowie rodziny, którzy podlegają obowiązkowi ubezpieczenia na wypadek choroby w myśl obowiązujących przepisów.

Funkcjonarjusze państwowi (ust. 1 p. 1, 2, 3, 4), którzy korzystają z bezpłatnego urlopu, tracą prawo do państwowej pomocy lekarskiej na czas trwania tego urlopu; na ten okres czasu tracą również prawo do korzystania z państwowej pomocy lekarskiej członkowie ich rodzin.

§ 2. Państwowa pomoc lekarska obejmuje:

1) poradę lekarską wraz z zapisaniem recepty;

2) pomoc lekarską, do której należą najniezbędniejsze zabiegi chirurgiczne, zabiegi w zakresie chorób gardła, nosa, uszu, oczu, zabiegi ginekologiczne, chirurgiczno-akuszeryjne, zabiegi w zakresie chorób skórnych i wenerycznych, oraz pomoc położnicza.

3) leczenie w szpitalach;

4) prześwietlanie promieniami Roentgena, niezbędne dla celów djagnostycznych przed dokonaniem zabiegu chirurgicznego, i naświetlanie promieniami Roentgena w przypadkach, wymagających nieodzownie tego leczenia, oraz naświetlanie lampą kwarcową;

5) odnośnie do osób, wymienionych w § 1 ust. 1 p. 1) — 5), kąpiele i zabiegi balneoterapeutyczne za pół ceny w państwowych zakładach zdrojowych.

§ 3. Pomocy lekarskiej udziają lekarze (położne), umówieni w tym celu przez wojewódzką władzę administracji ogólnej.

§ 4. Pomoc lekarska jest udzielana na podstawie „karty porady“, którą chory otrzymuje za opłatą manipulacyjną w wysokości 50 groszy, uiszczaną znaczkiem stemplowym.

Osobom, wymienionym w § 1 ust. 1 p. 1, 2, 3, 4 i 6, wydaje kartę porady władza służbowa funkcjonarjusza po stwierdzeniu, że danej osobie przysługuje prawo korzystania z państwowej pomocy lekarskiej. Osobom powyższym jeżeli przebywają poza siedzibą urzędowania funkcjonarjusza i nie mogą się zaopatrzyć w kartę porady u władzy służbowej oraz emerytom, wymienionym w § 1 ust. 1 p. 5, wydaje kartę porady właściwa dla miejsca ich przebywania powiatowa władza administracji ogólnej po wykazaniu uprawnienia danej osoby do korzystania z państwowej pomocy lekarskiej.

W przypadkach wymagających śpiesznej pomocy lekarskiej pomoc ta musi być udzielona nawet bez przedstawienia karty porady, którą jednak należy doręczyć lekarzowi najpóźniej w ciągu dni trzech.

Na żądanie lekarza chory winien przedstawić dowód, stwierdzający tożsamość osoby chorego.

„Karta porady“ jest ważna do końca tego miesiąca, w którym została wydana.

§ 5. Porady lekarskie udzielane bywają w miejscu wyznaczonem, w pewnych zgóry oznaczonych godzinach; jedynie obłożnie chorych odwiedza lekarz w ich mieszkaniu. Pomoc winna być udzielona zasadniczo w dniu wezwania, a w wypadkach ciężkich bezzwłocznie.

W przypadkach nagłych (np. krwotoki, złamania, otrucia i t. p.), o ile przybycie lekarza

umówionego jest niemożliwe, można wezwać lekarza prywatnego. Koszty w tym wypadku (jedynie za pierwszą wizytę) ponosi Skarb Państwa według taryfy przyjętej dla miejscowych lekarzy, po sprawdzeniu rachunku przez wojewódzką władzę administracji ogólnej

W razie koniecznej potrzeby mogą lekarze umówieni kierować chorych do lekarza-specjalisty (umówionego); do lekarza specjalisty zamiejscowego (umówionego) może kierować tylko lekarz powiatowy.

§ 6. Naświetlania lampą kwarcową mogą być stosowane tylko na podstawie polecenia lekarza powiatowego oraz mogą się odbywać jedynie w szpitalach lub ośrodkach zdrowia w okresie od dnia 15 września do dnia 15 maja, jedynie w przypadkach gruźlicy chirurgicznej naświetlania lampą kwarcową mogą się odbywać przez cały rok.

Zezwoleń na leczenie promieniami Roentgena udziela na wniosek lekarza umówionego wojewódzka władza administracji ogólnej.

Za naświetlania lampą kwarcową oraz za naświetlania i prześwietlania promieniami Roentgena Skarb Państwa opłaca 50% taksy, ustanowionej dla tychże zabiegów w szpitalach publicznych, 50% tej taksy płaci funkcjonarjusz państwowy.

§ 7. Leczenie szpitalne osób, wymienionych w § 1, przeprowadza się:

a) w szpitalach publicznych (art. 5 i 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych — Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 382),

b) w innych zakładach leczniczych, uznanych dla tego celu przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Funkcjonarjuszom państwowym, wymienionym w § 1 ust. 1 p. 1, 3 i 4, do X grupy uposażenia włącznie, sędziom i prokuratorom, asesorom sądowym oraz członkom rodzin tych osób przysługuje leczenie w szpitalu według klasy II, wszystkim innym funkcjonarjuszom państwowym oraz członkom ich rodzin — według klasy III.

Emerytowani funkcjonarjusze państwowi otrzymują leczenie w szpitalu według tej klasy, która przysługiwała im w chwili przeniesienia w stan spoczynku.

Za leczenie w szpitalu publicznym Skarb Państwa uiszcza 75% opłaty dziennej, obowiązującej w danym szpitalu.

Za leczenie w zakładzie leczniczym, wymienionym w ust. 1 pkt. b), Skarb Państwa uiszcza 75% kosztów, obliczonych wedle przeciętnej opłat dziennych, obowiązujących w szpitalach publicznych na obszarze tego województwa, w którego obrębie leczenie się odbyło. W przypadkach, gdy przeciętna opłata dzienna wyższa jest niż opłata dzienna, obowiązująca w danym zakładzie leczniczym, — Skarb Państwa uiszcza 75% opłaty dziennej tego zakładu.

Powyższe koszty leczenia Skarb Państwa ponosi z reguły tylko w przypadkach, gdy leczenie miało miejsce na podstawie „karty skierowania" (§ 8); w innych przypadkach może Minister Spraw Wewnętrznych w drodze wyjątku przyznać zwrot kosztów leczenia w szpitalu publicznym w wysokości, nieprzekraczającej 75% dziennej opłaty szpitalnej, w szpitalu tym obowiązującej, bądź w zakładzie leczniczym, wymienionym w ust. 1 p. b — do wysokości w poprzednim ustępie ustalonej.

Wysokość przeciętnej opłat dziennych, przewidzianej w ustępach poprzednich, ustala wojewoda i ogłasza w Dzienniku Wojewódzkim.

§ 8. Umieszczenie chorego w szpitalu publicznym względnie w zakładzie leczniczym uznanym następuje na podstawie karty skierowania, którą na wniosek lekarza umówionego wydaje lekarz powiatowy:

1) w przypadku choroby zakaźnej;

2) w razie potrzeby zabiegu lekarskiego, którego wykonanie w domu chorego powoduje wyższe koszty, aniżeli koszty leczenia w szpitalu;

3) o ile chory nie posiada w domu należytej opieki;

4) w przypadkach, kiedy opieka szpitalna jest niezbędnie potrzebna.

W przypadku nagłym chory może być umieszczony w szpitalu bez karty skierowania, którą jednak należy doręczyć zarządowi szpitala w ciągu tygodnia. Konieczność umieszczenia w tym przypadku chorego stwierdza właściwy lekarz powiatowy na podstawie aktów szpitalnych.

§ 9. Leczenie szpitalne, określone w § 7 ust. 1 może trwać co do funkcjonarjuszów państwowych, wymienionych w § 1 ust. 1 p. 1 — 5), najdłużej pół roku, co do członków ich rodzin—najdłużej trzy miesiące w ciągu roku kalendarzowego.

§ 10. Pomocy położniczej udziela się w mieszkaniu położnicy, bądź w zakładach leczniczych, wymienionych w § 7.

Pomocy położniczej w mieszkaniu udziela położna umówiona, opłacana przez Skarb Państwa; pozatem położnicy przysługuje zwrot udowodnionych wydatków, związanych z porodem (niezbędne leki, środki opatrunkowe i t. p.) do wysokości, nieprzekraczającej 25% przeciętnej opłaty dziennej, określonej w § 7 — za dni 10.

W razie niemożności udzielenia pomocy położniczej przez położną umówioną, Skarb Państwa zwraca udowodnione wydatki, związane z porodem, odbytym w mieszkaniu położnicy (niezbędne leki, środki opatrunkowe i t. p. do wysokości, nieprzekraczając 75% przeciętnej opłaty dziennej, określonej w § 7 — za przeciąg dni 10.

W razie odbycia porodu w zakładzie leczniczym mają analogiczne zastosowanie przepisy, podane w § 7 o leczeniu szpitalnem.

§ 11. Zezwolenia na korzystanie z kąpieli lub zabiegów balneoterapeutycznych za pół ce-

ny w państwowych zakładach zdrojowych będą udzielane przez zarząd zakładu zdrojowego na podstawie zaświadczenia lekarza powiatowego, stwierdzającego konieczność kąpieli, względnie zabiegów, oraz ich liczbę.

§ 12. Koszty leków i środków opatrunkowych pokrywa Skarb Państwa jedynie w przypadku, gdy są zużyte przez lekarzy umówionych w przychodniach i gabinetach lekarskich.

§ 13. Poza świadczeniami, wymienionemi w poprzednich paragrafach, funkcjonarjusze państwowi i członkowie ich rodzin korzystać mogą, za zwrotem kosztów, z zakładów i urządzeń, które ewentualnie zostaną zorganizowane przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych na zasadach samowystarczalności, względnie korzystać z taryf ulgowych w zakładach leczniczych specjalnych, subwencjonowanych przez Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, z któremi zawarte zostaną specjalne umowy.

§ 14. Koszty przejazdu lekarzy do obłożnie chorego (w obie strony) oraz koszt przewiezienia obłożnie chorego do lekarza lub szpitala (w jedną stronę) pokrywa Skarb Państwa.

Za przewiezienie obłożnie chorego pozamiejscowego do lekarza lub szpitala koszty podwody będą opłacane względnie zwracane w wysokości, nieprzekraczającej 50 groszy za przejechany kilometr. O ile podróż odbywa się koleją, będą zwrócone koszty biletu tej klasy która przysługuje mu przy przesiedleniu służbowem. Koszty podróży lekarza zwracane będą stosownie do umowy.

§ 15. Opłaty przewidziane w §§ 4, 6, 7 i 13, oraz ograniczenie czasu leczenia w zakładach leczniczych, przewidziane w § 9, nie mają zastosowania, gdy pomoc lekarska następuje wskutek nieszczęśliwego wypadku, doznanego przez funkcjonarjusza państwowego w czasie i wskutek pełnienia służby.

§ 16. Jeżeli zostanie stwierdzone, że wezwanie lekarza do chorego było nieuzasadnione, dany funkcjonarjusz obowiązany będzie zapłacić honorarjum lekarza w wysokości, przyjętej zasadniczo dla lekarzy miejscowych, jako też inne koszty, z wizytą lekarską związane.

§ 17. Państwowa pomoc lekarska, unormowana niniejszem rozporządzeniem, jest zorganizowana jedynie w granicach Państwa Polskiego, a na obszarze Wolnego Miasta Gdańska przysługuje osobom, wymienionym w § 1, jedynie w przypadku, gdy pełnią one służbę względnie mieszkają na obszarze tego miasta.

§ 18. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

§ 19. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje aż do odwołania.

Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 sierpnia 1926 r. o państwowej pomocy lekarskiej dla funkcjonarjuszów państwowych, sędziów i prokuratorów, ich rodzin oraz emerytów (Dz. U. R. P. Nr. 95, poz. 555).

Poz. 255. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 1932 r. o statystyce produkcji rolnej.

Na podstawie art. 2, 3 i 5 ustawy z dnia 21 października 1919 r. o organizacji statystyki administracyjnej (Dz. U R. P. Nr. 85, poz. 464) w brzmieniu ustalonem ustawą z dnia 1 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 436) zarządza się co następuje:

§ 1. Zarządy gmin wiejskich i miejskich co rok w określonych przez instrukcję terminach

a) ustalają ogólnie dla każdej gminy powierzchnię zasianą poszczególnemi ziemiopłodami i plony, oraz

b) przeprowadzają w poszczególnych gospodarstwach spis zwierząt gospodarskich.

Zestawienia zebranych danych zarządy gmin przesyłają do powiatowych władz administracji ogólnej, które po sprawdzeniu skierowują je do Głównego Urzędu Statystycznego w sposób i w terminach, określonych przez instrukcję. M. st. Warszawa i miasta, stanowiące powiaty miejskie dla celów administracji ogólnej, przesyłają zestawienia bezpośrednio do Głównego Urzędu Statystycznego.

Raz na pięć lat w terminie i według metod ustalonych w instrukcji zarządy gmin wiejskich i miejskich przeprowadzają szczegółowy spis użytków rolnych. Pierwszy spis użytków rolnych odbędzie się w 1936 roku.

§ 2. Ustalanie powierzchni zasianej jest dokonywane przez zarządy gmin na podstawie indywidualnych danych dla gospodarstw z obszarem powyżej 50 ha i na podstawie szacowań przez specjalne komisje dla gospodarstw z obszarem poniżej 50 ha. Plony ustalają komisje szacunkowe. Komisje powoływane zostają do życia przez zarządy gmin. Skład osobowy tychże komisyj oraz tryb ich urzędowania określone zostaną instrukcją.

§ 3. Osoby fizyczne i prawne, produkujące płody rolne oraz posiadające zwierzęta gospodarskie objęte dochodzeniem statystycznem są obowiązane na żądanie zarządów gmin wiejskich i miejskich do udzielania tym zarządom szczegółowych i zgodnych z prawdą wyjaśnień, niezbędnych do wykonania przez zarządy gmin postanowień § 1 i 2 niniejszego rozporządzenia.

§ 4. Winni wykroczenia przeciw przepisom, zawartym w § 3 ulegną karze grzywny w wysokości do 500 zł., a w razie niemożności uiszczenia grzywny, karze aresztu do jednego miesiąca. W razie powtórnego wykroczenia

grzywna może być wymierzona w wysokości podwójnej. Kary te wymierza powiatowa władza administracji ogólnej.

§ 5. Wykonanie niniejszego rozporządzenia, w szczególności wydanie instrukcyj przewidzianych w § 1 i 2, porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 2 marca 1928 r. o statystyce produkcji rolnej (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 276).

Poz. 256. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 1932 r. o zmianie granic gminy wiejskiej Katarzynin i obszaru dworskiego Wyskoć w powiecie kościańskim, województwie poznańskiem.

Poz. 257. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 1932 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Wrożew w powiecie krotoszyńskim, województwie poznańskiem.

Poz. 258. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 1932 r. o zmianie granic powiatów kamioneckiego i złoczowskiego w województwie tarnopolskiem.

Poz. 259. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 31 marca 1932 r. o ustaleniu na rok 1932 wykazu imiennego nieruchomości podlegających wykupowi przymusowemu.

Poz. 260. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 1932 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 stycznia 1926 r. o ustaleniu planu parcelacyjnego na rok 1927.

Poz. 261. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 31 marca 1932 r. o zmniejszeniu planu parcelacyjnego na rok 1931.

Poz. 262. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 31 marca 1932 r. o zmniejszeniu planu parcelacyjnego na rok 1932.

Poz. 263 Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 31 marca 1932 r. o ustaleniu planu parcelacyjnego na rok 1933.

Poz. 264. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 23 marca 1932 r. o ulgach celnych.

Poz. 265. Rozporządzenie Ministrów Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 23 marca 1932 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 15 listopada 1930 r. w sprawie ceł wywozowych.

Poz. 266. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1932 r. o koncesjonowanej sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Poz. 267. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 24 marca 1932 r. o zniesieniu Głównego Urzędu Ubezpieczeń.

Poz. 268. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 marca 1932 r. w sprawie ustalenia siedzib sędziów śledczych w okręgu sądu okręgowego w Kielcach.

Poz. 269. Rozporządzenie Ministrów Sprawiedliwości i Skarbu z dnia 31 marca 1932 r. w sprawie uiszczania opłat i kosztów sądowych w postępowaniu cywilnem.

Poz. 270. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 marca 1932 r. w sprawie opłaty za doręczenia sądowe w sprawach cywilnych.

Poz. 271. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 29 marca 1932 r. o obniżeniu morskiej opłaty portowej od ładunku węgla, koksu i brykietów węglowych.

Poz. 272. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 marca 1932 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie zastosowania do gminy wiejskiej Oleszyce miasto w powiecie lubaczowskim, województwie lwowskiem, przepisów ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych, dotyczących gmin miejskich.

II.

Przedruki z Monitora Polskiego.

z 16 marca Nr. 62 Rok 1932

Poz 79 Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 80. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

z 17 marca Nr. 63 Rok 1932

Poz. 81. Obwieszczenie Ministra Rolnictwa z dnia 11 marca 1932 r., wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu i Reform Rolnych w sprawie zmiany obwieszczenia Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych z dnia 1 października 1925 r. o zasadach udzielania przez Państwowy Bank Rolny pożyczek z państwowego funduszu kredytu na meljoracje rolne.

z 18 marca Nr. 64 Rok 1932

Poz. 82. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Niepodległości z Mieczami, Krzyża Niepodległości, oraz Medalu Niepodległości.

z 19 marca Nr. 65 Rok 1932

Poz. 83. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej w sprawie zamknięcia sesji zwyczajnej i budżetowej Sejmu.

Poz. 84. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej w sprawie zamknięcia sesji zwyczajnej i budżetowej Senatu.

Poz. 85. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 86. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 87. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 88. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 89. Zarządzenie o nadaniu Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 90. Zarządzenie o nadaniu Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 91. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Zasługi za Dzielność.

z 21 marca Nr. 66 Rok 1932

z 22 marca Nr. 67 Rok 1932

Poz. 92. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 marca 1932 r. o utworzeniu w Skolem, w powiecie stryjskim, województwie stanisławowskiem ekspozytury starostwa stryjskiego.

z 23 marca Nr. 68 Rok 1932

z 24 marca Nr. 69 Rok 1932

Poz. 93. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 19 marca 1932 r. w sprawie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej dla ustalenia warunków pracy i płacy dla robotników rolnych na obszarze województw warszawskiego, białostockiego, lubelskiego, łódzkiego i kieleckiego z wyłączeniem powiatów olkuskiego i miechowskiego.

z 25 marca Nr. 70 Rok 1932

Poz. 94. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 19 marca 1932 r. w sprawie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej dla ustalenia warunków pracy i płacy dla robotników rolnych na obszarze województwa krakowskiego oraz powiatów: Brzozów, Jarosław, Kolbuszowa, Krosno, Łańcut, Nisko, Przeworsk, Rzeszów, Sanok, Strzyżów i Tarnobrzeg woj. lwowskiego na rok służbowy 1932/33.

z 26 marca Nr. 71 Rok 1932

Poz. 95. Ogłoszenie Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 15 marca 1932 r. Nr. dzien. 2512/32.

Poz. 96. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 97 Uchwała Rady Ministrów z dnia 22 marca 1932 r. w sprawie przedłużenia okresu trwania prac, wykonywanych przez Biuro projektu meljoracji Polesia.

z 29 marca Nr. 72 Rok 1932

Poz. 98. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 22 marca 1932 r. w sprawie rozwiązania rady miejskiej miasta Rakoniewic.

Poz. 99. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 17 marca 1932 r. w sprawie częściowej zmiany spisu stacyj, upoważnionych do wydawania świadectw oceny nasion.

Poz. 100. Zarządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 marca 1932 r. w sprawie siedziby drugiego wydziału, powołanego do rozpoznawania spraw w postępowaniu doraźnem w okręgu sądu okręgowego w Płocku.

Poz. 101. Postanowienie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych i Skarbu z dnia 22 stycznia 1932 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstwa „Polska Spółka dla Przemysłu Gumowego, S. A." w Sanoku.

z 30 marca Nr. 73 Rok 1932

Poz. 102. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 marca 1932 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu statutu przedsiębiorstwa „Państwowe Zakłady Przemysłowo Zbożowe".

z 31 marca Nr. 74 Rok 1932

Poz. 103. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 24 marca 1932 r. o wartości jednego grama czystego złota.

Poz. 104 Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 31 marca 1932 r. o statucie przedsiębiorstwa państwowego „Polska Agencja Telegraficzna".

III.

Przedruki z innych wydawnictw urzędowych.

Przedruki ze spisu Nr. 1 Komisji Języka Urzędowego T-wa poprawności języka polskiego.

Niewłaściwie	Poprawnie
Każdocześnie	Każdej chwili a. każdego czasu, a. za każdym razem
Pytania w kierunku winy	...co do winy
kwalifikacja czynu w kierunku umyślnego zabójstwa	...jako...
działanie w kierunku wstrzymania	...w celu wstrzymania
wydane w tym kierunku zarządzenia	...w tym względzie a. w tym celu
Kolacjonować (np. kopję z oryginałem)	Sprawdzać (przez porównanie)
Kollaudacja	Przyjęcie (komisyjne), odbiór (przez komisję), uznanie
Koncept (pisma, listu, odezwy)	Bruljon a. projekt...
Koncylacyjno-arbitrażowy (traktat)	Pojednawczo-rozjemczy...
Konsum	Zrzeszenie spożywcze
Koszulka (do aktu, pisma)	Okładka...
Kupiciel	Nabywca, kupujący
Kwalifikowany (nauczyciel, rzemieślnik i t. p.)	Wykwalifikowany a. z wymaganemi kwalifikacjami
Lico czynu (w sądzie)	Dowód rzeczowy
Jan nie liczy się w naszych księgach ludności	Jan nie występuje...; nie jest zapisany...; Jana niema...
Likwidacja	(wogóle) ostateczne załatwienie, umorzenie
„ pożaru	ugaszenie, stłumienie pożaru
„ przeszkody	usunięcie przeszkody
Iść po linji jego poglądów;	Trzymać się jego poglądów;
Iść po linji jego intencji.	działać zgodnie z jego intencją a. w myśl jego intencji.
W pierwszej linji idzie o to...	Przedewszystkiem...
Mało tego: należy dodać, że...	Nie dość na tem...
Menaż (oficerska)	Stołownia, kuchnia...
Wymieniony przepis nie ma zastosowania do tej sprawy	...nie stosuje się do...
Dać miejsce zarzutowi, odwołaniu i t. p.	Uwzględnić zarzut i t. p.
Bitwa na Sanie (na brzegach)	...nad Sanem
Wysłać list na adres Jana	...pod adresem...
Na przewodzie sądowym okazało się, że	W przewodzie sądowym...
Postępowanie na skargę	...wskutek skargi
Uchwała na ten dowód	...o tym dowodzie
Wniosek na umorzenie sprawy (na skazanie, na uwięzienie)	...o umorzenie sprawy...

IV.

Orzecznictwo

Przedruki ze „Zbioru Wyroków N. T. A." rocznik VIII rok 1930 dział A.

Nr. 170A.

1) Wszelkie stanowiska oraz tytuły, nadane przed wejściem w życie ustawy z 17 lutego 1922 poz. 164 Dz. Ust. oraz odnośnych rozporządzeń Rady Ministrów o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach i urzędach państwowych, mogły mieć tylko charakter prowizoryczny.

2) Przy ustalaniu urzędnika państwowego w związku z rozporządzeniem Rady Ministrów z 26 czerwca 1924 poz. 631 Dz. Ust. odnośna władza ma prawo przemianować urzędnika na stanowisko hierarchicznie niższe, byleby ono odpowiadało w zakresie przywiązanych do niego obowiązków poprzednio zajmowanemu stanowisku, z tem jednak zastrzeżeniem, aby urzędnik zachował poprzednio posiadany stopień służbowy.

(Wyrok z 2 stycznia 1930 l. rej. 272/28).

Nr. 172A.

1) Ustanowiona w § 4 rozporządzenia Ministra Skarbu z 8 lipca 1925 poz. 520 Dz. Ust. kolejność w cofaniu koncesyj ma charakter, wiążący władzę.

2) Strona, która twierdzi, że powyższa kolejność nie została w danym wypadku zachowana, winna wskazać konkretne wypadki, naruszające tę kolejność.

(Wyrok z 7 stycznia 1930 l. rej. 2738/28)

Nr. 173A.

Postanowienia, dotyczące obywatelstwa kobiet zamężnych, zawarte w ustępie 2 art. 2 rozporządzenia ministerjalnego z 13 lipca 1920 poz. 358 Dz. Ust., jako sprzeczne z Konwencją Wiedeńską poz. 148/25 Dz. Ust., utraciły z chwilą wejścia jej w życie moc obowiązującą.

(Wyrok z 8 stycznia 1930 l. rej. 1946/28).

Nr. 175A.

1) Prawo orzekania na podstawie art. 8 dekretu o samorządzie miejskim z 4 lutego 1919 poz. 140 Dz. Pr. o utracie przez członka gminy stanowiska z wyboru przysługuje władzom nadzorczym, wymienionym w art. 63 tego dekretu.

2) Przez okoliczności, które mogą stać się podstawą do pozbawienia członka gminy stanowiska z wyboru na podstawie art. 8 dekretu o samorządzie miejskim z 4 lutego 1919, należy rozumieć wszystkie okoliczności, wykluczające obieralność radnych i członków Magistratu, przewidziane w art. 2—5 dekretu o wyborach do Rad miejskich z 13 grudnia 1918 poz. 58 Dz. Pr.

(Wyrok z 13 stycznia 1930 l. rej. 445/28).

Nr. 177A.

W myśl obowiązujących w byłem państwie rosyjskiem przepisów, posiadanie danej rangi lub orderu bynajmniej jeszcze nie przesądzało o klasie zajmowanego w tem państwie urzędu państwowego.

(Wyrok z 14 stycznia 1930 l. rej. 1297/28).

Nr. 178A.

Rów, będący dziełem ręki ludzkiej, nie stanowi naturalnego odpływu wody w rozumieniu art. 17 ustęp drugi ustawy wodnej z 19 września 1922 poz. 936 Dz. Ust.

(Wyrok z 15 stycznia 1930 r. l. rej. 466/28).

Nr. 179A.

Na zasadzie art. 208 ustawy samorządowej gminnej z roku 1864 prawo do rozkładu i wymiaru składek gminnych na pokrycie rozchodów gminy w okresie roku budżetowego przysługuje gminie tylko w ciągu danego roku.

(Wyrok z 16 stycznia 1930 l. rej. 4167/27).

Nr. 182A.

Wobec treści art. 32 ustawy z 10 grudnia 1920 poz. 32/21 Dz. Ust. w zestawieniu z art. art. 29, 30 i 31 tejże ustawy, do uiszczenia opłaty zastępczej zamiast dostarczenia środków przewozowych nie mogą być pociągane osoby, środków tych nie posiadające.

(Wyrok z 23 stycznia 1930 l. rej. 1811/27).

Nr. 183A.

Legitymacja prawna do żądania uznania obywatelstwa polskiego na zasadzie art. 3 ustawy z 20 stycznia 1920 poz. 44 Dz. Ust. uzależniona jest m. i. od tego, że danej osobie nie służy obywatelstwo polskie z innego tytułu prawnego.

(Wyrok z 24 stycznia 1930 l. rej. 2643/28).

Nr. 185A.

Art. 85 ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 poz. 46/24 Dz. Ust., mówiąc o przerwach w służbie, zaszłych przed dniem wejścia tej ustawy w życie, ma na myśli przerwy, zakończone ponownem wstąpieniem do służby państwowej przed 1 października 1923.

(Wyrok z 28 stycznia 1930 l. rej. 1129/28).

V.

Zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

51.

Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych

z dnia 31 marca 1932 r.

o służbowym terenie działania wydziałów śledczych w województwie stanisławowskiem

Na podstawie § 4 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 7 kwietnia 1930 r. o wydziałach i urzędach śledczych (Dz. U. R. P. Nr. 28 poz. 254), zarządzam, co następuje:

§ 1.

Służbowy teren działania wydziałów śledczych na obszarze województwa stanisławowskiego ustala się w sposób następujący:

1) Wydział śledczy w Stanisławowie obejmuje powiaty: stanisławowski, kałuski, nadwórniański, rohatyński tłumacki.

2) Wydział śledczy w Kołomyi obejmuje powiaty kołomyjski, horodeński, kosowski i śniatyński.

3) Wydział śledczy w Stryju obejmuje powiaty stryjski, doliński i żydaczowski.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia.

(—) Bronisław Pieracki
Minister Spraw Wewnętrznych.

52.

INSTRUKCJA

o kontroli pochodnych arsenobenzenowych.

Na podstawie art. 2 rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 20 sierpnia 1920 r. w przedmiocie wyrobu i sprzedaży pochodnych arsenobenzolu, używanych w praktyce lekarskiej (Dz. U. R. P. Nr. 84 poz. 560), zarządzam co następuje:

§ 1.

Kontrola nad jakością pochodnych arsenobenzenu winna być wykonywana przez Państwową Komisję Kontroli Pochodnych Arsenobenzenu według przepisów, zawartych w niniejszej instrukcji.

§ 2.

Przed dopuszczeniem do obiegu pochodne arsenobenzenu podlegają badaniu pod względem:

a) chemicznym
b) biologicznym
c) klinicznym

Wynik ujemny jednego z tych badań dyskwalifikuje preparat.

§ 3.

Badanie chemiczne odbywa się w Dziale Chemji Państwowego Zakładu Higjeny i obejmuje: stwierdzenie czystości związku, jego rozpuszczalności i zawartości arsenu.

Zawartość arsenu w neosalwarsanie, nowarsenobenzolu, neosalutanie, myosalwarsanie i salwarsanie srebrowym (Silbersalvarsan) może wahać się w granicach 17 do 21% i związki te powinny rozpuszczać się w wodzie łatwo. Salwarsan powinien zawierać 30% arsenu i rozpuszać się w wodzie w stosunku 1:10.

W przetworach leczniczych, zawierających jeden z powyższych związków, zawartość arsenu powinna odpowiadać ilości znajdującego się w nich związku podstawowego.

§ 4.

Badanie biologiczne odbywa się w Dziale Bakterjologji i Medycyny Doświadczalnej Państwowego Zakładu Higjeny i ma na celu oznaczenia toksyczności i wartości leczniczej preparatów. Toksyczność preparatów nie powinna przekraczać więcej niż o 20% toksyczności preparatu wzorcowego.

Toksyczność badana jest na myszach białych wagi od 15 do 20 g. lub na szczurach białych wagi 100 do 150 g. Preparat badany wstrzykiwany jest zwierzętom do żyły ogonowej. Zastrzykiwać należy wolno w ciągu 20 — 30 sekund. Okres obserwacji dla myszy 3 dni, dla szczurów 6 dni. Roztwory zasadnicze preparatu powinny być przyrzadzane na wodzie dwukrotnie destylowanej, świeżo przyrządzonej. Rozcieńczenia przyrządza się z roztworu zasadniczego za pomocą 0,6% roztworu chlorku sodowego.

§ 5.

Badania ilościowe przeprowadza się w sposób następujący: 10 myszom wstrzykuje się dożylnie na 20 g. wagi ciała po 1 cm.^{3} (neosalwarsanu, nowarsenobenzolu, neosalutanu, myosalwarsanu, silbersalwarsanu) w rozcieńczeniu 1:120. Roztwór ten przygotowuje się z zasadniczego 5% roztworu przez 6 krotne rozcieńczenie. Roztwory rozcieńczone nie mogą stać dłużej na powietrzu ze względu na łatwość utleniania się związków. Z jednej próbki preparatu (jedna ampułka) należy zatem przygotować roztwór nie więcej jak dla 5 myszy. Dawka zastrzyknięta odpowiada 0.42 mg. na 1 gram wagi zwierzęcia.

Jeżeli w ciągu obserwacji 3 dniowej ginie nie więcej jak 50% myszy badanych — wynik badania jest dodatni, jeżeli zaś ginie więcej niż 50% zwierząt, należy przerobić probę na następnej serji myszy, a wyniki badania obliczyć łącznie w obu serjach doświadczeń. Jeżeli liczba myszy padłych w obu serjach przekracza 50% preparat badany zostaje uznany za nieodpowiedni.

Badanie toksyczności można wykonywać również i na szczurach białych: 5 szczurom wstrzykuje się dożylnie w sposób wyżej przytoczony po 0.225 mg. preparatu na 1 gr. wagi ciała, w roztworze 5% na wodzie dwukrotnie destylowanej. Po okresie obserwacji powinno pozostać przy życiu 60% zwierząt badanych.

§ 6.

Badania wartości leczniczej preparatów przeprowadza się porównawczo w stosunku do wartości preparatu wzorcowego na myszach zakażonych szczepem Trypanosoma equiperalum lub Trypanosoma brucco.

Niżej podana tabelka przedstawia dawki preparatu, które wstrzykuje się myszom zakażonym, u których we krwi na 40 badanych pól widzenia stwierdza się 4 — 10 świdrowców.

Preparat wzorcowy

3	myszom	wstrzykuje	się	rozcieńczenie	1:12000
3	„	„	„	„	1:8000
3	„	„	„	„	1:5000

Preparat badany

3	myszom	1:12000
3	„	1:8000
3	„	1:5000

po 1 $cm.^3$ na 20 g. wagi ciała.

Okres obserwacji wynosi po 10 dni. Codziennie należy badać krew mikroskopowo, przyczem za każdym razem należy zbadać przynajmniej 40 pól widzenia przy 400 krotnem powiększeniu. Wyniki wartości leczniczej badanej serji preparatu określa się porównawczo z wartością leczniczą preparatu wzorcowego; wartość preparatu badanego nie powinna być słabszą więcej niż o 20% w porównaniu z wartością leczniczą preparatu wzorcowego.

§ 7.

Badaniu klinicznemu poddaje się tylko te próby pochodnych arsenobenzenowych, które zostały ocenione jako dodatnie w badaniu chemicznem i biologicznem. Badanie kliniczne dokonywuje się co najmniej na 5 osobnikach przez każdego z klinicystów — członków Państwowej Komisji Kontroli pochodnych arsenobenzenowych. Wyniki badań zawierające: 1) objawy ogólne. 2) objawy ze strony skóry, 3) objawy ze strony przewodu pokarmowego, 4) objawy ze strony układu nerwowego, 5) temperatura, 6) mocz, 7) inne objawy, należy sporządzać schematycznie według wzoru Nr. 1.

Brak natychmiastowych po upływie 3 dni— objawów działania toksycznego decyduje dodatnio o dopuszczeniu preparatu badanego do użytku leczniczego.

O ostatecznym wyniku dodatnim badania klinicznego preparatu decyduje opinja większości klinicystów.

§ 8.

Próby do badania pochodnych arsenobenzenowych, wyprodukowanych w kraju, pobierają inspektorzy farmaceutyczni właściwych województw w wytwórniach, a sprowadzonych z zagranicy — u importera. Po pobraniu prób inspektor farmaceutyczny opieczętowuje serje, z których pobrał próby; pobrane próby po opieczętowaniu inspektor farmaceutyczny niezwłocznie przesyła do Państwowego Zakładu Higjeny (Dział Chemji) dołączając odpis protokółu (wzór Nr. 2) pobrania prób.

§ 9.

Dział Chemji Państwowego Zakładu Higjeny bada otrzymane próby pod względem chemicznym i w razie dodatniego wyniku skierowuje je do badania biologicznego i klinicznego.

§ 10.

O ile dana serja zostanie uznana za nadającą się do użytku lekarskiego, Państwowy Zakład Higjeny zawiadamia o tem właściwe województwo lub Komisarjat Rządu m. st. Warszawy i przesyła jednocześnie odpowiednią ilość opasek Kontroli Państwowej (wzór Nr. 3).

§ 11.

Województwo—Komisarjat Rządu po otrzymaniu zawiadomienia deleguje do wytwórni, względnie importera inspektora farmaceutycznego, który po stwierdzeniu, że nałożone przy pobraniu prób pieczęcie są nienaruszone poleca na każdem opakowaniu preparatu z seryi uznanych za nadające się do użytku lekarskiego nakleić w swojej obecności opaski Kontroli Państwowej i na każdej naklejonej opasce przykłada pieczęć urzędową. Na każdem opakowaniu zewnętrznem powinien być uwidoczniony numer serji preparatu oraz kolejne numery ampułek tej serji.

Serje preparatów odrzuconych nie podlegają numerji.

§ 12.

O ile serja, z której pobrano próbę zostanie uznana za nienadającą się do użytku lekarskiego inspektor farmaceutyczny zdejmuje pieczęcie nałożone przy pobraniu prób. Wytwórnia zwolnione z pod pieczęci serje może zebrać do przeróbki, importer do zwrotu zagranicę.

§ 13.

O czynnościach, przewidzianych w §§ 8 i 9 inspektor farmaceutyczny sporządza protokół (wzór Nr. 3), w którym powinna być podana specyfikacja ampułek dozwolonych do obrotu, lub wyraźne zastrzeżenie, że zwolniony z pod pieczęci preparat nie nadaje się do użytku lekarskiego i że pod żadnym pozorem nie może być wypuszczony do obiegu.

Odpis protokółu powinien być doręczony za pokwitowaniem wytwórcy, względnie importerowi.

§ 14.

Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednocześnie traci moc obowiązującą instrukcja Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 11 stycznia 1922 r. (Biuletyn Ministerstwa Zdrowia Publicznego z dn. 1 listopada 1922 r. Nr. 2).

Minister Spraw Wewnętrznych
(—) *Bronisław Pieracki.*

Załącznik Nr. 1 do instrukcji dla Państwowej Komisji Kontroli pochodnych arsenobenzenowych.

Wynik badania próbek pochodnej arsenobenzenu.................................wyprodukowanej — sprowadzonej przez firmę .... nadesłanej przez Państwowy Zakład Higjeny przy piśmie z dnia...................................... Nr..............

Badanie przeprowadzono w Klinice.................. .... na 5 osobnikach.

WYNIKI BADANIA.

1) Objawy ogólne	
2) Objawy ze strony skóry	
3) Objawy ze strony przewodu pokarmowego	
4) Objawy ze strony układu nerwowego	
5) Temperatura	
6) Mocz	
7) Inne objawy	

Na zasadzie powyżej podanych wyników badaną serję...............................uznaję za nadającą się — nienadającą się do użytku leczniczego.

Dyrektor Kliniki

Data

Załącznik Nr. 2 do instrukcji dla Państwowej Komisji Kontroli pochodnych arsenobenzenowych.

PROTOKÓŁ
pobrania prób pochodnych arsenobenzenowych

Na skutek zawiadomienia firmy........................ .... o wyprodukowaniu o sprowadzeniu pochodnych arsenobenzenowych .... inspektor farmaceutyczny Województwa.................. ....Komisarjatu Rządu m. st. Warszawy w obecności właściciela — przedstawiciela tej firmy pobrał w dn..................................193...... r. następujące ilości ampułek tych preparatów .... celem przesłania ich do zbadania czy serje te nadają się do użytku leczniczego.

Pozostałe ampułki w ilości..................................... .... zostały zapakowane w jedną paczkę, którą opieczętowano pieczęcią lakową.

Opieczętowana paczka pozostała w firmie i odpowiedzialność za przechowanie jej w całości i nienaruszenie pieczęci przyjął na siebie p. .... właściciel — zarządzający — pracownik firmy.

Inspektor farmaceutyczny:

Oświadczam, iż przyjmuję na siebie całkowitą odpowiedzialność za przechowanie w całości wyżej wymienionej paczki i za uszkodzenie nałożonych na nią pieczęci.

Podpis.

Data

Załącznik Nr. 3 do instrukcji dla Państwowej Kontroli pochodnych arsenobenzenowych.

PROTOKÓŁ

Na skutek zawiadomienia Państwowego Zakładu Higjeny, że serja .... wyprodukowana—sprowadzona przez...................... .... z której próbki pobrano w dn. .... 193...... r. nadaje się — nie nadaje się do użytku leczniczego, z polecenia Pana Wojewody — Komisarza Rządu z dn...................................193...... r. zdjąłem pieczęcie z paczki, w której pozostawiono badaną serję, przyczem okazało się, że pieczęcie i zawartość jej były nienaruszone.

Ponieważ okazało się, że opakowanie ampułek odpowiada wymaganiom przepisów § 8 instrukcji Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn..................................193...... r. dla Państwowej Komisji Pochodnych arsenobenzenowych w mojej obecności naklejono na zewnętrznem opakowaniu ampułek opaski kontroli.

Po nałożeniu na każdą opaskę pieczęci urzędowej zawiadomiłem właściciela firmy p. .... że serję tę może wypuścić do obiegu.

Po rozpieczętowaniu paczki zawiadomiłem właściciela firmy p. .... że dana serja, jako uznana za nienadającą się do użytku leczniczego nie może być wypuszczona do obrotu, że natomiast może użyć ją do przeróbki — że może zwrócić ją zagranicę.

Inspektor Farmaceutyczny.

Powyższe przyjąłem do wiadomości.

Podpis.

Data

VI.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

53.

Okólnik Nr. 32

z dnia 14 marca 1932 r.

(OL. 20/1) o informowaniu organów Policji Państwowej o karalności.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Zgodnie z brzmieniem § 3 i 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 8 sierpnia 1931 r. w sprawie rejestracji skazanych (Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 566) — sądy obowiązane są wysyłać poszczególnym gminom informacje o osobach skazanych, w obrębie tych gmin zamieszkałych.

Ponieważ informacje te są niezbędne organom Policji Państwowej przy obserwacji miejscowych elementów przestępczych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o spowodowanie, aby zarządy gmin miejskich i wiejskich odnośne materjały otrzymane z sądów po wykorzystaniu we własnym zakresie, udzielały do wglądu najbliższym jednostkom P. P.

54.

Okólnik Nr. 33

z dnia 10 marca 1932 r.

(AP. 42/1) o wykładni niektórych postanowień ustawy przeciwalkoholowej z dnia 21 III 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 423).

Do

P. P. Wojewodów z wyjątkiem śląskiego oraz Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu i Ministerstwem Sprawiedliwości podaje do wiadomości i stosowania wykładnię niektórych postanowień ustawy przeciwalkoholowej, która zawarta jest również w piśmie Ministerstwa Skarbu z dnia 16.II. b. r. L.D.VI. 2079/K/32, wystosowanem do Izb Skarbowych.

1) W myśl postanowień art. 2 ust. 1 ustawy ograniczenia z art. 3 dotyczące ilości miejsc detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych odnoszą się tylko do sprzedaży i podawania tych napojów w lokalach i miejscach publicznych, a więc nie są niemi objęte bufety ze sprzedażą tych napojów znajdujące się w lokalach zamkniętych, o ściśle ograniczonym dostępie, wyłącznie dla członków, jak np. bufety klubowe, związkowe i t. p.

W związku z powyższem Ministerstwo Skarbu zaleca Izbom Skarbowym (Wydziałowi Skarbowemu) ograniczać się przy wydawaniu tego rodzaju zezwoleń do wypadków zasługujących na szczególne uwzględnienie i nie nadawać tych zezwoleń klubom, które nie noszą charakteru ściśle zamkniętego grona członków.

2) Miejsca detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych wykonywane w restauracjach kolejowych I i II kl. i w kasynach wojskowych, jako nie wyszczególnione w art. 3 ustawy przeciwalkoholowej, są tem samem włączone do ustalonej ogólnej liczby 20.000 miejsc detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych.

3) Art. 3 ustawy przeciwalkoholowej ma bezsprzecznie na myśli miejsca stałej sprzedaży napojów alkoholowych, t. j. takie, o których mowa w art. 76—78 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o monopolu spirytusowym (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 219).

W razie zatem zachodzącej potrzeby uruchomienia detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych w bufetach na zabawach publicznych, w czasie wystaw, wyścigów, przedstawień teatralnych lub cyrkowych i t. p. imprez mogą Izby Skarbowe (Wydział Skarbowy) udzielać zezwoleń na jednorazowe bufety z prawem wyszynku napojów alkoholowych.

Osoby ubiegające się o taką sprzedaż napojów alkoholowych mają jednak przedstawić Izbie skarbowej (Wydziałowi Skarbowemu) zaświadczenie władzy administracji ogólnej, iż ta

nie podnosi zastrzeżeń w sprawie sprzedaży napojów alkoholowych w czasie danej imprezy.

Uprawniony do takiej sprzedaży napojów alkoholowych winien uiścić opłatę patentową w myśl przepisów p. 3 lit. B. tabeli opłat patentowych załączonej do art. 83 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o monopolu spirytusowym, które to przepisy, jako nieuchylone, mają nadal moc obowiązującą, a więc zezwalają na czasową sprzedaż napojów alkoholowych przy teatrach, cyrkach i t. d. za opłatą od doby.

4) Postanowienia art. 4 ust. c) nie przewidują żadnych wyjątków dla kasyn urzędniczych, mieszczących się w obrębie zabudowań fabrycznych, a zatem nie mogą być wydawane zezwolenia na sprzedaż i podawanie napojów alkoholowych w takich kasynach.

5) Wprowadzony w drodze powszechnego głosowania całkowity zakaz sprzedaży napojów alkoholowych na terenie danej gminy obejmuje także zakaz sprzedaży tych napojów w restauracjach i bufetach na stacjach kolejowych.

6) Nieprzeprowadzenie w terminie wyznaczonym w art. 25 ustawy przeciwalkoholowej rewizji i niepoddanie ponownemu głosowaniu w myśl postanowień art. 6 powołanej ustawy uchwał o całkowitym zakazie sprzedaży napojów alkoholowych, powziętych w swoim czasie na podstawie ustawy z r. 1920, powoduje ich wygaśnięcie.

Przepis bowiem art. 25 ustawy przeciwalkoholowej stanowi wyłom z zasady p. 10 art. 6 i zawiera wyraźny nakaz dla gmin poddania rewizji uchwał, zapadłych na mocy ustawy z dnia 23.IV.1920 r., a to oczywiście celem powzięcia nowych uchwał zgodnych z przepisami art. 6 ustawy i §§ 16 — 27 rozporządzenia wykonawczego. Z zaniedbaniem tego nakazu należy związać jako skutek, automatyczne wygaśnięcie mocy obowiązującej uchwał niezrewidowanych, w przeciwnym bowiem razie art. 25 ustawy pozbawiony byłby wszelkiej sankcji, gdyż niewykonanie jego nie miałoby żadnych skutków.

7) O przeprowadzonej w wykonaniu art. 25 rewizji odnośnych uchwał obowiązane są władze gminne zawiadomić właściwe władze skarbowe, w trybie przewidzianym w art. 6 ust. 6 ustawy i § 28 rozporządzenia wykonawczego.

W przeciwnym razie uważa się powzięte na podstawie dawnej ustawy przeciwalkoholowej uchwały o całkowitem zakazie sprzedaży napojów alkoholowych za wygasłe.

W miejscowościach zaś, w których na podstawie rewizji poprzednich uchwał całkowity zakaz sprzedaży napojów alkoholowych miałby nadal obowiązywać, nie może nastąpić przerwa w zakazie sprzedaży napojów alkoholowych.

8) Koncesje cofnięte wskutek wprowadzonego całkowitego zakazu sprzedaży napojów alkoholowych uważa się za wygasłe.

W razie uchylenia zakazu sprzedaży władze skarbowe obsadzają wolne punkty (miejsca) według swobodnego uznania, przy zachowaniu ogólnie obowiązujących w tej mierze przepisów.

9) W wypadku połączenia dwóch lub więcej gmin, z których w jednej obowiązuje zakaz sprzedaży napojów alkoholowych, w drugiej zaś taki zakaz nie obowiązuje, powinna być powzięta ponowna uchwała w sprawie wprowadzenia zakazu na całym obszarze nowoutworzonej gminy.

10) Po myśli postanowień ust. a) § 33 rozporządzenia wykonawczego do ustawy przeciwalkoholowej do zakresu działania komisyj do walki z alkoholizmem należy opinjowanie w sprawie umieszczania zakładów detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych z wyszynkiem w lokalach nieodpowiadających postanowieniom art. 5 ust. 1 ustawy przeciwalkoholowej.

11) Rozlokowanie miejsc detalicznej sprzedaży napojów alkoholowych w poszczególnych miastach i gminach wiejskich, a więc także przenoszenie zakładów detalicznej sprzedaży tychże napojów z jednego do drugiego lokalu w obrębie danego miasta lub gminy wiejskiej wymaga opinji powiatowych organów kolegjalnych względnie komisji do walki z alkoholizmem (§ 33 punkt b) rozporządzenia wykonawczego do ustawy przeciwalkoholowej).

12) Zakres działania delegatów komisyj do walki z alkoholizmem (§ 33 ust. c) rozporządzenia wykonawczego) i ich stosunek do władz i organów skarbowych opiera się na dotychczasowych przepisach, które nie zostały zniesione.

Powyższe łączy się z okólnikiem Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 1.VI.1931 r. Nr. 93 w sprawie nowej ustawy przeciwalkoholowej.

55.

Okólnik Nr. 34

z dnia 16 marca 1932 r.

(Pers. 705/2) o zakazie noszenia uniformów wojskowych oraz uniformów służby cywilnej państw obcych na terytorjum Szwajcarji.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu w Warszawie, Komendanta Głównego Policji Państwowej i Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza.

Rząd Szwajcarski notą okólną, skierowaną do wszystkich Poselstw z dnia 10 lutego 1932 r. podał do wiadomości, iż na zasadzie rozporządzenia, które weszło w życie w dniu 1 lutego 1932 r., noszenie uniformów wojskowych oraz służby cywilnej państw obcych jest zabronione na terytorjum Konfederacji.

Wyjątek stanowią członkowie korpusu dyplomatycznego, akredytowanego w Szwajcarji.

Osoby nieprzestrzegające tego rozporządzenia nie będą wpuszczane do Szwajcarji przez władze graniczne.

Powyższe podaje się do wiadomości i dalszego zarządzenia na podstawie pisma Ministerstwa Spraw Zagranicznych z dnia 25 lutego 1932 r. Nr. PD-4168/I/32.

56.

Okólnik Nr. 35

z dnia 19 marca 1932 r,

(AP. 116/3) w sprawie wykonania art. 12 Rozporządzenia Prezydenta R. P. o granicach Państwa.

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem lubelskiego).

W myśl postanowień art. 12 ust. 1 p. b) rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 23.XII. 1927 o granicach Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 117, poz. 996), w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta R. P. z dnia 6 III.1928 (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 306) cudzoziemcy, cudzoziemskie osoby prawne oraz osoby prawne krajowe, których zarząd jest cudzoziemski, mogą nadal zatrzymać własność nieruchomości, nabytej w drodze spadkobrania na podstawie aktów zdziałanych na wypadek śmierci, jedynie na zasadzie zezwolenia, o ile nie są jednocześnie spadkobiercami ustawowymi. W razie nieuzyskania takiego zezwolenia, nieruchomość ulegnie przymusowej sprzedaży o ile w ciągu roku nie zostanie pozbyta przez właściciela dobrowolnie.

Ponieważ Ministerstwo Sprawiedliwości przystępuje do opracowania rozporządzenia wykonawczego do ustępu piątego powołanego wyżej art. 12 dotyczącego trybu postępowania przy przeprowadzaniu sprzedaży wspomnianych nieruchomości, zachodzi konieczność zaprowadzenia przez powiatowe władze administracji ogólnej ewidencji wypadków, do których wspomniany przepis ustawowy ma zastosowanie. W szczególności chodzi *o zbieranie danych* (na podstawie własnych spostrzeżeń, informacyj lub zarządzonych dochodzeń, następnie danych pochodzących od władz skarbowych, do których należy wymiar podatku spadkowego, jako też od notarjuszów i władz sądowych, biorących udział w postępowaniu spadkowem) oraz *o informowanie zainteresowanych osób* (spadkobierców), do których odnosi się ust. 1 p. b) art. 12 rozp. o granicach Państwa o treści tego przepisu i potrzebie wykonania jego warunków.

Właściwe w tej mierze zarządzenia będą wydane równocześnie przez Ministerstwo Sprawiedliwości i Ministerstwo Skarbu.

Wspomniany powyżej wykaz ewidencyjny powinien obejmować:

1) Imię, nazwisko i narodowość osoby (względnie nazwę osoby prawnej), otrzymującej w drodze spadku nieruchomości w pasie granicznym;

2) miejsce pobytu (zamieszkania) i przynależność państwową spadkobiercy, a jeżeli o osobę prawną, przynależność państwową członków zarządu i siedzibę zarządu.

3) imię i nazwisko spadkodawców, ich przynależność państwową i dotychczasowe miejsce zamieszkania;

4) rodzaj nieruchomości będącej przedmiotem spadku i bliższe jej określenie pod względem położenia (miejscowość, gmina, powiat, województwo) obszaru, rodzaju posiadanych urządzeń głównych (fabrycznych) i pomocniczych, zabudowań i t. p. oraz inne dane, dotyczące tej nieruchomości (n. p. stosunków gospodarczych, zatrudnionych pracowników i inne);

5) wzmianka, czy spadkobiercy zostali poinformowani o treści art. 12 rozporządzenia o granicach Państwa (ich podpis, względnie innego rodzaju pokwitowanie).

Po założeniu powyższego wykazu ewidencyjnego należy baczyć, aby zarówno sam wykaz jak i wszelkie odnoszące się do niego dokumenty, informacje i t. p. utrzymywane były w stanie aktualnym.

Wkońcu Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi pana Wojewodę o wydanie potrzebnych zarządzeń z tem, by omawiany powyżej wykaz ewidencyjny w każdym powiecie granicznym sporządzony został najpóźniej w ciągu trzech miesięcy od chwili otrzymania niniejszego okólnika.

57.

Okólnik Nr. 36

z dnia 21 marca 1932 r.

(SF. 11/2) o przedkładaniu Min. Spr. Wewn. i Izbie Skarbowej egzemplarzy budżetów związków komunalnych oraz sporządzanie zestawień preliminarzy budżetowych, zamknięć rachunkowych i wykazów stawek danin komunalnych *)

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego).

W mającem się wkrótce ukazać rozporządzeniu o zmianie przepisów budżetowych dla związków komunalnych przedkładanie przez P. P. Wojewodów budżetów związków komunalnych Ministerstwu Spraw Wewnętrznych ograniczone zostanie, jak to zapowiedziane zostało w okólniku Nr. 11./SF. 2/1 z dnia 21 stycznia 1932 r. do powiatowych związków komunalnych i miast, liczących powyżej 50.000 mieszkańców. Natomiast wprowadzony będzie obowiązek przesyłania przez wojewódzką władzę nadzorczą egzemplarza każdego przedłożonego tej władzy do zatwierdzenia budżetu związku komunalnego izbie

*) Załączników nie przedrukowano.

skarbowej, a to celem umożliwienia Prezesowi izby skarbowej, względnie wyznaczonemu przez niego urzędnikowi, zapoznania się z zamierzeniami związku komunalnego przed posiedzeniem wydziału wojewódzkiego, na którem ma być rozpatrywany budżet odnośnego związku komunalnego. W każdym razie egzemplarz budżetu związku komunalnego winien być doręczony Prezesowi izby skarbowej co najmniej na siedem dni przed posiedzeniem wydziału wojewódzkiego, na którem odnośny budżet ma być rozpatrywany.

Ponieważ budżety do zatwierdzenia już napływają, zatem, nie czekając na ukazanie się rozporządzenia o zmianie przepisów budżetowych, zechce każdy z P. P. Wojewodów już obecnie zastosować przesyłanie egzemplarzy budżetów związków komunalnych Prezesowi izby skarbowej oraz powiadomić związki komunalne, podlegające nadzorowi władzy wojewódzkiej, o przedstawianiu budżetów do zatwierdzenia w stosownej ilości egzemplarzy, a mianowicie, jeżeli chodzi o powiatowe związki komunalne i miasta liczące powyżej 50.000 mieszkańców, w ilości czterech egzemplarzy (po jednym egzemplarzu dla władzy wojewódzkiej i Prezesa izby skarbowej, dwa egzemplarze dla M-stwa Spr. Wewn.), jeżeli zaś chodzi o inne związki komunalne, których budżety, podlegają zatwierdzeniu wojewódzkiej władzy nadzorczej, w ilości dwóch egzemplarzy (po egzemplarzu dla Prezesa izby skarbowej i władzy wojewódzkiej).

Jednocześnie w uzupełnieniu okólnika Nr. 11 SF. 2/1 z dnia 21 stycznia 1932 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 2 str. 36) i powołując się na okólnik Nr. 206 (Nr. OL. 4516/14) z dnia 24 grudnia 1931 r. (Dz. Urz. M. S Wewn. Nr. 21, str. 716) załączam wzór zestawienia sum preliminarzy budżetowych związków komunalnych i wykazu uchwalonych stawek danin komunalnych, które winny być sporządzane i przedstawiane Ministerstwu Spraw Wewnętrznych corocznie do dnia 15 maja, oraz wzór zestawienia zamknięć rachunkowych, które winno być sporządzane i przedstawiane Ministerstwu Spraw Wewnętrznych corocznie do dnia 31 grudnia. Zestawienia te i wykazy należy przedstawiać Ministerstwu w dwóch egzemplarzach.

Powyższe zestawienia i wykazy winny być sporządzane na podstawie zastawień otrzymanych od wydziałów powiatowych co do związków komunalnych, podlegających bezpośredniemu nadzorowi tych wydziałów, oraz posiadanych przez urząd wojewódzki budżetów, sprawozdań i uchwał związków komunalnych, podlegających bezpośredniemu nadzorowi władzy wojewódzkiej. W związku z tem zechcą P. P. Wojewodowie zobowiązać wydziały powiatowe do nadsyłania corocznie zestawień i wykazów, sporządzanych analogicznie do załączonych wzorów, a to w takim czasie, aby przepisane przez Ministerstwo wyżej powołanym okólnikiem Nr. 206 terminy (15.V. i 31.XII.) ściśle mogły być dotrzymane.

Co do sporządzania zestawień i wykazów według załączonych wzorów udzielam następujących wskazówek:

1. Przewidziane w rubrykach załączonych wzorów dane należy zgrupować i wykazywać w następującej kolejności: I związki powiatowe, II miasta wydzielone w województwach centralnych, wschodnich i zachodnich, względnie miasta liczące powyżej 25.000 mieszkańców w województwach południowych, III pozostałe gminy miejskie, IV gminy wiejskie. W grupach I (związki powiatowe) i II (miasta wydzielone wzgl. powyżej 25.000 mieszk.) przewidziane w załączonych wzorach dane należy podać dla każdego związku komunalnego osobno. W grupach III (pozostałe gminy miejskie) i IV (gminy wiejskie) dane należy podawać powiatami, t. j. nieindywidualnie dla każdego związku komunalnego, a łącznie dla gmin miejskich, względnie wiejskich z obszaru każdego powiatu. W związku z tem w zestawieniach sum preliminowanych i zamknięć rachunkowych dane w grupach III i IV będą stanowiły sumy wydatków względnie dochodów (w stanie majątku i zadłużenia aktywów, wzgl. długów), natomiast w wykazie wysokości uchwalonych stawek danin komunalnych dane te będą ograniczały się do wskazania najwyższej i najniższej stawki podatkowej, spotykanej na obszarze powiatu wśród związków komunalnych danego rodzaju (gmin wiejskich, wzgl. miejskich).

Dane dla związków międzykomunalnych (tabela VI zestawienia zamknięć rachunkowych) należy wykazać dla każdego związku osobno.

Po zamieszczeniu danych poszczególnych (w grupach I, II dla każdego związku komunalnego, w grupach III i IV dla obszaru każdego, powiatu) należy wyprowadzić dane ogólne dla każdego z poszczególnych grup związków komunalnych (powiatowe, miasta wydzielone, miasta pozostałe, gminy wiejskie) i dla wszystkich związków komunalnych na obszarze województwa łącznie.

2. Dane co do preliminowanych wydatków i dochodów należy podawać możliwie na podstawie budżetów zatwierdzonych i odpowiednio skorygowanych. W wypadkach jednak, w których przyjęcie do zestawienia ustalonych stosownie do decyzji zatwierdzającej kwot budżetu nie pozwoliłoby na dotrzymanie terminu, wskazanego w okólniku Nr. 206 (15.V)—należy do zestawienia przyjąć kwoty budżetu według stanu, w jakim zostały przedstawione do zatwierdzenia, względnie w wysokości preliminarza roku ubiegłego, jeżeli z powodu wyjątkowych okoliczności budżet na rok bieżący nie został uchwalony.

3. Rubryki wysokości wydatków na 1 ha (tabl. I zestawienia sum preliminowanych i tabl. I zestawienia zamknięć rachunkowych) i obciążenia podatkowego na 1 ha (tabl. II zestawienia sum preliminowanych i tabl. IV zestawienia zamknięć rachunkowych) należy wypeł-

niać jedynie odnośnie związków powiatowych i gmin wiejskich.

4. Przy ustalaniu obciążenia podatkowego daninami komunalnemi na 1 mieszkańca należy, przyjmując liczbę ludności według wyników spisu z r. 1931, brać pod uwagę dochody z opłat administracyjnych, dopłat, udziału w podatku dochodowym, dodatków komunalnych do podatków państwowych i samoistnych podatków komunalnych (działy V, VII, VIII, IX i X dochodów zwyczajnych) oraz dopłaty i podatki inwestycyjne (działy V i VI dochodów nadzwyczajnych). Natomiast przy ustalaniu powyższego obciążenia nie można uwzględniać opłat za korzystanie z urządzeń i zakładów dobra publicznego, gdyż nie mają one charakteru podatkowego (mają odpłatny charakter).

5. Przy ustalaniu obciążenia podatkowego na 1 ha należy (biorąc za podstawę liczbę ha opodatkowanych na rzecz związków komunalnych) wziąć pod uwagę jedynie dochody (wpływy) z dodatku komunalnego do podatku gruntowego, samoistnego podatku komunalnego od gruntów państwowych, podatku wyrównawczego i inwestycyjnego od gruntów, opłat i dopłat drogowych od gruntów oraz ewentualnie innych danin, uiszczanych pieniężnie przez ludność rolniczą.

6. Przy podawaniu danych, dotyczących przedsiębiorstw i zakładów komunalnych (tabl. III zestawienia sum preliminowanych, tabl. II i III zestawienia zamknięć rachunkowych) nie należy włączać do wydatków przelewów nadwyżek (zysków) do budżetu administracyjnego, zaś do dochodów pokrycia niedoborów (dopłat) z budżetu administracyjnego. Natomiast do wydatków przedsiębiorstw należy zaliczać przelewy do budżetu administracyjnego z tytułu oprocentowania kapitału zakładowego przedsiębiorstwa.

7. Dla otrzymania przeciętnego kosztu dnia szpitalnego, względnie zakładowego (w zakładach opiekuńczych) należy całoroczne wydatki szpitala, względnie zakładu opiekuńczego (łącznie z utrzymaniem budynków i inwentarza) po potrąceniu wydatków zwrotnych podzielić przez liczbę dni zakładowych. Liczbę dni zakładowych otrzymuje się przez pomnożenie liczby chorych, względnie pensjonarjuszy, którzy w roku sprawozdawczym przebywali (choćby przez czas najkrótszy) w szpitalu, względnie zakładzie opiekuńczym, przez sumę dni pobytu tych osób w szpitalu, względnie zakładzie.

8. W rubrykach obejmujących dane co do długów krótkoterminowych (rubryki 19—21 tabl. V zestawienia zamknięć rachunkowych) należy uwzględnić wszelkie zadłużenie krótkoterminowe związku komunalnego (pożyczki do 1-go roku, weksle, nieopłacone rachunki i asygnaty, pozostałości bierne w instyt. finans. i t. p. z wyjątkiem zadłużenia na sumach obcych (przechodnich za pobrane podatki państwowe, składki ubezpieczeniowe i t. p.).

9. W rubrykach 18 i 21 (ostateczne sumy zobowiązań w końcu roku) tablicy V zestawienia zamknięć rachunkowych należy uwzględnić wszelkie niespłacone długi i należności bez względu na czas ich powstania.

10. Do zestawień zarówno wydatków i dochodów preliminowanych, jak i zamknięć rachunkowych winny być w miarę potrzeby dołączone objaśnienia. W objaśnieniach tych należy między innemi zaznaczyć w jakim stopniu dane co do preliminowanych wydatków i dochodów mogą jeszcze ulec zmianie w związku z decyzjami władzy nadzorczej o zatwierdzeniu budżetów.

Zarządzając sporządzanie powyżej omówionych zestawień i wykazów nie obarczam urzędów wojewódzkich nowemi pracami, gdyż już w okólniku Nr. 206/SF. 3886/6 z dnia 30 listopada 1929 r. (Zb. Zarządzeń str. 110) podkreśliłem konieczność posiadania zarówno przez urzędy wojewódzkie, jak i wydziały powiatowe danych liczbowych o gospodarce wszystkich związków komunalnych, podlegających nadzorowi danego urzędu. Poza tem sporządzanie powyższych zestawień nie powinno napotykać na poważniejsze trudności, a to ze względu, iż wzory tych zestawień dostosowane zostały do układu budżetów i sprawozdań rachunkowych, co umożliwi korzystanie z cyfr gotowych i rachunkowo skontrolowanych.

Wreszcie zaznaczam, iż przywiązują wielką wagę do terminowego nadsyłania powyższych zestawień i wykazów, które będą służyć Ministerstwu za podstawę do sporządzenia zestawienia, obrazującego gospodarkę i stan finansowy związków komunalnych w całem Państwie.

Zarządzenia zawarte w niniejszym okólniku, a dotyczące przesyłania egzemplarzy budżetów izbom skarbowym oraz ilości, w jakich związki komunalne mają przedkładać egzemplarze preliminarzy budżetowych, winny być zastosowane niezwłocznie, zarządzenia zaś dotyczące sporządzania i przedstawiania zestawień i wykazów po raz pierwszy winny być zastosowane do preliminarzy budżetowych związków komunalnych i stawek danin komunalnych, uchwalonych na rok budżetowy 1932/33.

Okólnik niniejszy zmienia częściowo ostatni ustęp wyjaśnienia okólnika Nr. 70 (SF. 5274/26) z dnia 21.VII.1926 r. (Zbiór Zarządzeń str. 82) do §§ 59 i 60 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 czerwca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 433).

58.

Okólnik Nr. 37

z dnia 24 marca 1932 r.

(AP. 106/1) o warunkowem zawieszeniu wykonania kary w postępowaniu karno-administracyjnem.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych na podstawie porozumienia z Ministerstwem Sprawied-

liwości wyjaśnia, że część ogólna powszechnych kodeksów karnych, dotycząca wykroczeń, ma odnośnie do przestępstw administracyjnych analogiczne zastosowanie, *o ile przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej o postępowaniu karno-administracyjnem, względnie przepisy poszczególnych ustaw, nie zawierają postanowień odmiennych.*

Przyjęcie analogicznego stosowania części ogólnych kodeksów karnych w postępowaniu karno-administracyjnem umożliwia dopiero rozstrzygnięcie dla zakresu tego postępowania wielu nasuwających się zagadnień, które w przeciwnym razie byłyby nierozwiązalne, jak naprz. kwestja wieku, poczytalności i t. d.

Wobec tego możliwe jest stosowanie w granicach postanowień części ogólnych kodeksów karnych odnośnie do przestępstw administracyjnych i instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Instytucja ta jest swoistym środkiem polityki kryminalnej, polegającym na tem, że orzeczona kara *pozbawienia wolności* za popełnione przestępstwo, przy istnieniu warunków zasadniczych i pewnych względów szczególnych, zawartych w niżej podanych przepisach prawnych, — nie podlega wykonaniu, lecz zawiesza się na czasokres oznaczony.

Decyzja w przedmiocie zawieszenia kary winna być należycie uzasadnioną.

Zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności może być stosowane również do kary aresztu zastępczego, który został orzeczony na wypadek nieściągalności grzywny. W tym razie rozstrzygnięcie kwestji zawieszenia kary może nastąpić dopiero po ustaleniu, że grzywna jest nieściągalna i powstaje konieczność wykonania aresztu zastępczego.

O ile, na zasadzie odnośnych przepisów, zawieszenie kary nie zostanie cofnięte, będzie ona uważana za umorzoną.

Z uwagi na specjalny charakter przestępstw administracyjnych i różne czasokresy zawieszenia kary oznaczone w odnośnych przepisach dzielnicowych — wykonanie kary pozbawienia wolności należy zawieszać na czas od 1 roku do 2 lat.

Instytucja warunkowego zawieszenia wykonania kary znalazła swój wyraz w następujących przepisach prawnych wraz z późniejszemi ich zmianami.

1) Na obszarze województw centralnych i wschodnich — Przepisy Przechodnie do Kodeksu karnego z 1903 r. (art. 19—22).

2) Na obszarze województw południowych — Ustawa z 10.VI.1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 354), ze zmianami zawartemi w Rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 21.V.1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 424) i w artykule 1 § 1 pkt. 13 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 19.III.1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 314).

3) Na obszarze województw zachodnich— Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 17.IX.1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 741) ze zmianami zawartemi w art. 1 § 1 pkt. 14) Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 19.III.1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 314).

Wkońcu zauważa się, że należyte stosowanie omawianej instytucji w znacznym stopniu przyczyni się do zniżenia liczby żądań skierowania spraw na drogę postępowania sądowego, jak również podań o darowanie kar w drodze łaski.

59.

Okólnik Nr. 38

z dn. 24 marca 1932 r.

(AC. 26-b-3) o nazwisku mężatki po wyroku orzekającym nieważność małżeństwa bądź rozwód.

Do

P. P. Wojewodów województw centralnych i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Na tle obowiązujących na podległym Panu Wojewodzie (Panu Komisarzowi Rządu) obszarze przepisów Kod. cyw. pol. z 1825 r. oraz Prawa o małżeństwie z 1836 r. wyłoniły się trudności interpretacyjne w sprawie nazwiska, jakie winno przysługiwać mężatce w wypadku orzeczenia nieważności małżeństwa, rozwiązania go przez rozwód bądź wreszcie rozłączenia od stołu i łoża.

W sprawie tej Sąd Najwyższy na wniosek Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, wystosowany za pośrednictwem Ministra Sprawiedliwości na zasadzie art. 41 i 275 § 3 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 6 lutego 1928 r. o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. R. P. Nr. 12 poz. 93) wyjaśnił m. i. co następuje:

„Pod rządem Kod. Cyw. Pol. z 1825 r. oraz Prawa o małżeństwie z 1836 r., w razie unieważnienia małżeństwa lub rozwodu, żonie wolno powrócić do swego nazwiska rodowego przez oświadczenie wobec władzy, powołanej w miejscu jej zamieszkania do prowadzenia ewidencji i kontroli ruchu ludności. Żonie uznanej za będącą w złej wierze lub za winną mąż może zabronić używania jego nazwiska i dochodzić tego swego prawa w drodze powództwa sądowego. W razie rozłączenia co do stołu i łoża, żona zawsze nosi nadal nazwisko mężowskie".

Z przytoczonego wyjaśnienia wpływa co następuje:

1) powrót mężatki do rodowego (panieńskiego) nazwiska dopuszczalny jest jedynie w następstwie unieważnienia małżeństwa oraz rozwiązania go przez rozwód,

2) rozłączenie co do stołu i łoża na kwestję nazwiska nie wywiera żadnego wpływu,

3) wspomniany w pkt. 1) powrót do panieńskiego nazwiska może mieć charakter dwojaki:

a) dobrowolny,

b) przymusowy,

4) zarówno w wypadku wymieniony ad 3-a jak ad 3 b — powrót ten, ze względu na wymagania porządku publicznego nie mógłby dokonać się ipso facto, a więc przez sam fakt używania przez mężatkę jej rodowego nazwiska. Osiągnięcie tego skutku prawnego wymaga każdorazowo dokonania pewnej czynności urzędowej, a mianowicie dopełnienia pewnych określonych formalności przez stronę wobec właściwej władzy,

5) władzą tą są władze miejsca zamieszkania mężatki, powołane do prowadzenia ewidencji i kontroli ruchu ludności. Właściwość ich w tym zakresie określają: art. art. 1, 7, 10, 11 i 12 rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 16 marca 1928 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 39) oraz §§ 12 pkt. 7, 13, 14 pkt. 1 i 2, 29, 35 i 39 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 października 1930 r. o meldunkach i księgach ludności (Dz. U. R. P. Nr. 84, poz. 653).

W związku z powyższem i rozwijając zasady wyrażone w pkt. 3) — Ministerstwo podaje poniżej wytyczne, któremi kierować się winny władze wymienione w pkt. 51 przy spełnianiu właściwych zadań.

ad 3-a) Powrót ten pozostawiony jest swobodnemu uznaniu mężatki i nastąpić może zawsze niezależnie od stwierdzonej wyrokiem jej dobrej lub złej wiary, winy lub braku winy. Badanie tych okoliczności zatem wyjęte jest z pod rozważań wyżej wymienionych władz.

Właściwa czynność tych władz sprowadza się więc do:

1) uwidocznienia zmiany nazwiska mężatki w rejestrach ludności,

2) wydania petentce stosownie do okoliczności, nowego, odpowiednio zmienionego dowodu osobistego bądź też zaświadczenia, że zgłoszenie powrotu do rodowego nazwiska zostało dokonane.

Warunkiem dokonania tej czynności jest:

a) przedłożenie przez petentkę odpowiedniego oświadczenia woli na piśmie,

b) dołączenie w charakterze dowodu odpisu prawomocnego wyroku orzekającego rozwód lub unieważnienie małżeństwa.

Zgłoszone w ten sposób oświadczenie woli mężatki nie będzie mogło już być cofnięte i skutki jego będą nieodwołalne.

ad 3-b) Powrót ten może, (lecz nie musi) nastąpić jedynie w wypadku stwierdzonej wyrokiem orzekającym rozwód lub unieważnienie małżeństwa złej wiary lub winy mężatki. Stroną zabiegającą o powrót do rodowego nazwiska mężatki jest w wypadku tym mąż. Dla osiągnięcia zamierzonego skutku musi on uzyskać obok wyroku orzekającego rozwód lub unieważnienie małżeństwa specjalny jeszcze wyrok sądowy, orzekający odjęcie żonie prawa noszenia jego nazwiska.

Na podstawie *obydwuch* tych wyroków, tudzież stosownego oświadczenia woli męża na piśmie te same władze zastosują analogiczny tryb postępowania jak w pkt. *ad 3-a* — 1 z tą różnicą,

1) że czynności ich w tym wypadku będą miały charakter wykonania wyroku, stosownie do przepisów art. 158 i 184 u. p. c. z 1864 r.,

2) że zamiast wydawania jakichkolwiek dowodów czy zaświadczeń petentowi — o dokonaniu odpowiedniej zmiany w rejestrze ludności zawiadomią one jego byłą małżonkę.

Z uwagi na to, że w myśl § 2 art. 41 cyt. prawa o ustroju Sądów powszechnych, uchwały Izby lub Zgromadzenia Ogólnego Sądu Najwyższego wpisuje się do ksiąg zasad prawnych, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uchyla jednocześnie na obszarze województw centralnych i m. st. Warszawy pkt. IV okólnika Nr. 57 z dnia 11 marca 1929 r. Nr. AC. 6449/1/R. (Zb. Zarz. Min. Spr. Wewn. t. II str. 818 i nast.).

60.

Okólnik Nr. 39

z dnia 24 marca 1932 r.

(OL. 3 g/l) w sprawie zespolenia urzędów ziemskich.

Do

P. P. Wojewodów

W Nr. 19 Dz. U. R. P. z dnia 12 marca r. b. pod poz. 129 została ogłoszona ustawa „w sprawie zmian w ustawie o zakresie działania Ministra Reform Rolnych i organizacji urzędów i komisji ziemskich".

W myśl art. 6 ustawa wchodzi w życie w 15 dniu po ogłoszeniu, t. j. dnia 27 marca r. b.

Równocześnie występuje do P. Ministra Reform Rolnych z wnioskiem o jak najrychlejsze wydanie rozporządzenia wykonawczego stosownie do art. 5 tej ustawy oraz ogłoszenia jednolitego tekstu, w myśl art. 4.

Do czasu wydania tych rozporządzeń komunikuję Panu Wojewodzie narazie następujące uwagi, ze względu na łączność nowej ustawy z postanowieniami rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86).

I. Ustawa z 17 lutego 1932 r. nowelizuje ustawę z 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 706). Zanim jednolity tekst tych ustaw zostanie ogłoszony w Dz. U. R. P., zwracam uwagę, że ustawa z 11 sierpnia 1923 r. uległa zbiegiem czasu następującym zmianom:

1) Art. 5 i 35 zostały zmienione względnie uzupełnione rozporządzeniem Prezydenta

Rzeczypospolitej z 15 lipca 1927 r. Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 598.

2) Art. 12 pkt. *c* został uchylony wskutek przepisu art. 97 ustawy o wykonaniu reformy rolnej z dnia 28 grudnia 1925 r. Dz. U. R. P. Nr. 1, poz. 1 z r. 1926.

3) W drugim ustępie art. 25 wyrazy: „w ustawie o sfinansowaniu parcelacji i osadnictwa"—zostały zastąpione wyrazami: „w ustawie, która oznaczy sposób oszacowania i wynagrodzenia za przymusowo wykupione nieruchomości" — a to na mocy art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 7 marca 1928 r. o powództwie cywilnem o odszkodowaniu z tytułu wynagrodzenia za nieruchomość przymusowo wykupioną lub przejętą na rzecz Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 253).

II. Ustawa z 17 lutego 1932 r. przeprowadza zespolenie okręgowych urzędów ziemskich, stanowiąc w ten sposób dalszy etap na drodze do wykonania art. 66 Konstytucji. Według postanowienia pkt. 4 art. 1 tej ustawy na czele okręgowego urzędu ziemskiego stoi wojewoda.

Na stopniu powiatowym ustawa nie przeprowadza narazie zespolenia powiatowych urzędów ziemskich, wobec czego pozostaje bez zmiany stan dotychczasowy oparty na art. 21 do 24 ustawy z 11 sierpnia 1923 r., względnie na przepisach art. 65 i 66 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86).—Jednak ustawa z 17 lutego 1932 r. w ar. 2 przewiduje wydanie rozporządzenia Rady Ministrów, które ma uregulować koordynację pracy starostów i powiatowych urzędów ziemskich. Taka ściślejsza koordynacja jest naturalną konsekwencją ustawy z 17 lutego 1932 r., gdyż odtąd zarówno powiatowe władze administracji ogólnej, jak powiatowe urzędy ziemskie podlegają bezpośrednio temu samemu szefowi, t. j. wojewodzie.

III. Ustawa z 17 lutego 1932 r. obrała pewną specjalną formę zespolenia okręgowych urzędów ziemskich z władzami administracji ogólnej, mianowicie uczyniła to w ten sposób, że nie naruszając dotychczasowej kompetencji, sposobu działania i struktury okręgowych urzędów ziemskich stawia na ich czele wojewodę, jako szefa okręg. urz. ziemsk. Dotychczasowy prezes okr. urz. ziemsk., zachowując swój tytuł urzędowy pozostaje stałym zastępcą wojewody w zakresie właściwości okręgowego urzędu ziemskiego.

Z postanowienia, zawartego w pkt. 4 lit. a do d art. 1 ustawy z 17 lutego 1932 r. — które jest powtórzeniem postanowienia art. 29 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) — niemniej z postanowienia pktu 5 art. 1 ustawy z 17 lutego 1932 r.—który powołuje się na art. 30 cyt. rozporządzenia Prezydenta z 19 stycznia 1928 r. — wynika, że:

1) w zakresie spraw reform rolnych wojewoda ma te same uprawnienia, jakie posiada w zakresie zespolonych działów administracji, wyliczonych w art. 27 rozporządzenia Prezydenta z 19 stycznia 1928 r.;

2) że sprawy administracji reform rolnych wchodzą odtąd w skład pojęcia „administracji ogólnej" i stanowią rozszerzenie i uzupełnienie zakresu tej administracji, ustalonego w art. 27 rozporządzenia Prezydenta z 19 stycznia 1928 r.;

3) do urzędów i komisyj ziemskich nie odnoszą się odtąd postanowienia art. 10 do 26 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 19 stycznia 1928 r., które mówią o stanowisku wojewody, jako przedstawiciela Rządu, gdyż powyższe przepisy regulują stosunek wojewody do niezespolonych działów administracji, a urzędy ziemskie obecnie do tych działów już nie należą.

IV. Wynikiem specjalnego rodzaju zespolenia urzędów ziemskich na podstawie ustawy z 17 lutego 1932 r. jest jednak to, że:

1) do administracji reform rolnych, należącej do kompetencji wojewodów nie ma zastosowania art. 28 oraz art. 35 do 37 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 19 stycznia 1928 r., gdyż sprawy reform rolnych załatwia wojewoda przy pomocy okręgowego urzędu ziemskiego oraz podległych powiatowych urzędów ziemskich;

2) do okręgowego urzędu ziemskiego nie ma zastosowania art. 31 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 19 stycznia 1928 r., gdyż odnośne zadania wojewody reguluje ustawa z 17 lutego 1932 r. względnie ustawa z 11 sierpnia 1923 r., jako też inne ustawy i rozporządzenia, określające kompetencje i sposób działania urzędów ziemskich;

3) do okręgowego urzędu ziemskiego nie ma zastosowania art. 32 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 19 stycznia 1928 r, gdyż w myśl drugiego ustępu pkt. 4 art. 1 ustawy z 17 lutego 1932 r. „stałym zastępcą wojewody w zakresie właściwości okręgowego urzędu ziemskiego jest mianowany przez Ministra Reform Rolnych prezes okręgowego urzędu ziemskiego";

4) do okręgowego urzędu ziemskiego nie ma zastosowania art. 33 i 34 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 19 stycznia 1928 r., gdyż w myśl pktu 5 art. 1 ustawy z 17 lutego 1932 r. „wszyscy funkcjonarjusze powiatowych i okręgowych urzędów ziemskich są na etacie Ministerstwa Reform Rolnych".

Nie stanowi to oczywiście przeszkody, że według tego samego przepisu do funkcjonarjuszów tych ma zastosowanie art. 30 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 19 stycznia 1928 r., t. j. że „wojewoda mianuje, przenosi na inne miejsce służbowe, zwalnia oraz przenosi w stan spoczynku w ramach obowiązujących przepisów wszystkich podległych mu funkcjonarjuszów tych urzędów do VIII st. sł. włącznie".

Niezależnie od tego jest wojewoda w myśl pktu *b* art. 9 ustawy z 11 sierpnia 1923 r. (w brzmieniu ustawy z 17 lutego 1932 r.)

zwierzchnikiem wszystkich funkcjonarjuszów urzędów ziemskich zarówno pod względem osobowym jak służbowym;

5) do spraw reform rolnych nie odnoszą się postanowienia rozdziału III (artykuły 40 do 63) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 19 stycznia 1928 r. (z jedynym wyjątkiem art. 45)—gdyż w sprawach reform rolnych działają osobne organa kolegjalne, t. j. komisje ziemskie.

V. Zakres działania okręgowych urzędów ziemskich określa art. 10 i 11 ustawy z 11 sierpnia 1923 r. Jak wynika z tych artykułów oraz z art 9 (w brzmieniu ustawy z 17 lutego 1932 r.) okręgowe urzędy ziemskie zorganizowane są jednoosobowo podobnie jak władze wojewódzkie i powiatowe administracji ogólnej (art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 19 stycznia 1928 r.).

O ile chodzi o podział czynności i odpowiedzialności między wojewodą, jako szefa okręg. urzędu ziemsk., a prezesa okręg. urzędu ziemsk., jako stałego zastępcy wojewody, to art. 9 w brzmieniu ustawy z 17 lutego 1932 r. pozostawia w zasadzie wojewodzie określenie kompetencyj prezesa okręgowego urzędu ziemskiego. Jednak zarówno ze stylizacji pkt. *c.* art. 9, jak i drugiego ustępu tego artykułu wynika, iż tendencją ustawodawczą było, żeby zakres samodzielnych decyzyj prezesa okręgowego urzędu ziemskiego był jak najszerszy. Wynika to wyraźnie z postanowienia, że prezes okręgowego urzędu ziemskiego „jest organem orzekającym, zarządzającym, rozstrzygającym i stawiającym wnioski w sprawach, w których nie zastrzegł sobie decyzji wojewoda“.

Ta tendencja ustawodawcy jest zupełnie słuszna i naturalna, gdy się zważy z jednej strony fachowy i specjalny charakter zagadnień reform rolnych, długoletnie doświadczenie w tych sprawach dotychczasowych kierowników tych urzędów, jako też wzgląd na to, że nie jest celem zespolenia urzędów ziemskich, czy innych urzędów obarczanie wojewodów czynnościami bieżącemi tych urzędów, lecz celem tego zespolenia jest danie wojewodom możności koordynowania całej polityki Rządu na obszarze województwa i wykonywania zwierzchniego nadzoru nad urzędami, załatwiającemi sprawy rolne.

VI. W myśl art. 12 ustawy z 11 sierpnia 1923 r. przy okręg. urz. ziemsk. urzędują okręgowe komisje ziemskie. Komisje te mają obszerny własny zakres działania, ustalony w powyższym artykule ustawy. Wskutek przekazania tych spraw komisjom ziemskim do kolegjalnego załatwienia doznaje ograniczenia zasada jednoosobowej i osobistej odpowiedzialności wojewodów jako szefów okręgowych urzędów ziemskich (patrz pierwszy ustęp art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 19 stycznia 1928 r.).

Skład okręgowych komisyj ziemskich określa art. 14 ustawy z 11 sierpnia 1923 ze zmianami, wprowadzonemi przez pkt. 8 art. 1 ustawy z 17 lutego 1932 r.

Według artykułu 13 w brzmieniu noweli z 17 lutego 1932 r. przewodniczącym okr. urz. ziemsk. jest:

1) wojewoda;

2) w jego nieobecności prezes okręgowego urzędu ziemskiego;

3) w nieobecności wojewody i prezesa okręg. urzędu ziemsk. jeden z urzędników okręg. urzędu ziemsk. z wykształceniem prawniczem, wyznaczony przez wojewodę na wniosek prezesa okręgowego urzędu ziemskiego.

Jak wynika z postanowienia art. 14 zarówno wojewoda, jak i prezes okręg. urzędu ziemskiego są stałymi członkami okręg. komisji ziemsk.

Urząd wojewódzki jest reprezentowany w okręg. urz. ziemsk. bądź przez wojewodę, bądź przez jednego z urzędników urzędu wojewódzkiego, posiadającego wykształcenie prawnicze, a delegowanego do okręg. urzędu ziemsk. przez wojewodę. Urząd wojewódzki może być reprezentowany w okręg. urz. ziemsk. jeszcze przez drugiego członka, o ile Minister Rolnictwa wyznaczy w myśl lit. *d* art. 14 jednego z urzędników, posiadających wyższe wykształcenie rolnicze do okręg. urzędu ziemsk. z pośród urzędników urzędu wojewódzkiego.

Okręgowy urząd ziemski jest reprezentowany w okręgowej komisji ziemskiej przez prezesa okręgowego urzędu ziemskiego oraz przez jednego z urzędników okręgowego urzędu ziemskiego, delegowanego przez wojewodę.

VII. Sposób postępowania przed okręgowemi komisjami ziemskiemi jest unormowany w artykułach 15 do 20 oraz 25 do 27 i 32 ustawy z 11 sierpnia 1923 r. ze zmianami, wynikającemi z ustawy z 17 lutego 1932.

VIII. Co do powiatowych urzędów ziemskich, to jak poprzednio wspomniano ich organizacja i zakres działania pozostaje bez zmian, z tym naturalnie dodatkiem, że odtąd podlegają one pod względem osobowym i służbowym wojewodzie jako szefowi okręgowego urzędu ziemskiego.

Stosunek tych urzędów do starostów pozostaje bez zmian do czasu wydania rozporządzenia Rady Ministrów na podstawie art. 2 ustawy z 17 lutego 1932, które ma uregulować koordynację pracy starosty z powiatowemi urzędami ziemskiemi. Narazie obowiązują w dalszym ciągu postanowienia artykułu 65 i 66 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 19 stycznia 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86).

IX. Wyjaśnienia, zawarte w niniejszem piśmie mają na celu zwrócenie P. P. Wojewodom uwagi na odrębna formę zespolenia, przyjętą w ustawie z 17 lutego 1932, jako też na stosunek przepisów tej ustawy do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z 19 stycznia 1928 (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86).

O ile chodzi o wprowadzenie w życie ustawy z 17 lutego 1932 r. zechcą Panowie oczekiwać zarządzenia ze strony Pana Ministra Re-

form Rolnych, jako też rozporządzenia wykonawczego, jakie zostanie ewentualnie wydane na podstawie art. 5 ustawy z 17 lutego 1932 przez Pana Ministra Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Spraw Wewnętrznych.

61.

Okólnik Nr. 40

z dnia 25 marca 1932 r.

(O. B. 22/3) o obowiązujących przepisach w dziale budżetowo-gospodarczym.

Do

P. P. Wojewodów oraz Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W czasie lustracji stwierdzono, że wielu urzędników w oddziałach budżetowo-gospodarczych nie zna obowiązujących przepisów w tym dziale, niekiedy nie potrafi wyszukać potrzebnego przepisu.

W związku z powyższem zechce Pan Wojewoda (P. Komisarz Rządu) wydać polecenie zaznajomienia wszystkich urzędników, załatwiających sprawy budżetowe, rachunkowe i gospodarcze w Urzędzie Wojewódzkim z obowiązującemi w tym dziale przepisami.

Wykaz tych przepisów załącza się. Ewentualne zmiany przepisów należy systematycznie wprowadzać do wykazu, aby ten utrzymywany był w stanie aktualności.

Każdy urzędnik w oddziale budżetowo-gospodarczym winien znać przepisy wyszczególnione w załączniku, nadto posiadać po jednym egzemplarzu aktualnych przepisów, które odnoszą się do spraw załatwianych przez niego.

Celem ujednostajnienia sposobu grupowania potrzebnych materjałów wyszczególnionych niżej, każdy urzędnik winien założyć teczkę, która ma zawierać:

a) szczegółowe zestawienie zakresu pracy;

b) zestawienie wszystkich przepisów, stanowiących podstawę załatwiania spraw;

c) spostrzeżenia i wnioski odnośnie załatwianych spraw jak np. książka rachunku bieżącego prowadzona jest bez podziału na konta, niezależnie od niej prowadzona jest książka kontowa. Wniosek ref. w tej sprawie: „ze względów oszczędnościowych proponuję prowadzenie od nowego okresu budżetowego tylko książki rachunku bieżącego z podziałem na konta",

d) spostrzeżenia i wnioski odnośnie innych referatów jak np. sumy udzielane zaliczkowo na cele opieki społecznej są notowane w 2 ewidencjach — w oddziale OB. i w wydziale Opieki Społecznej. Wniosek referenta w tej sprawie: „podwójna ewidencja jest zbędna, książki należy uzgodnić i jedną skasować".

Termin założenia teczek, oznacza się na dzień 1 maja 1932 r.

Materjały wymienione w punkcie c i d winien kier. oddziału budżetowo-gospodarczego wykorzystać bądź na zebraniach informacyjnych urzędników oddziału, bądź też w drodze przeglądania w okresach stałych odnośnych teczek.

Wykonanie niniejszego będzie kontrolowane przez delegatów Ministerstwa.

WYKAZ

zasadniczych przepisów dla Wojewódzkich Oddziałów budżetowo-gospodarczych.

Nr. kol.	Określenie przepisu	Gdzie ogłoszono
	I. Ogólne.	
1	Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 roku o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej.	Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86 z 1928 r. oraz Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 16 str. 507 z 1931 r.
2	Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 sierpnia 1931 r. w sprawie organizacji urzędów wojewódzkich oraz trybu załatwiania spraw w tych urzędach.	Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 611 z 1931 r. oraz Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 16 str. 553 z 1931 r.
3	Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 30 czerwca 1930 r. w sprawie wewnętrznej organizacji starostw oraz trybu ich urzędowania.	Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 464 z 1930 r. oraz Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 16 str. 536 z 1931 r.
4	Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1928 r. w sprawie dzienników wojewódzkich.	Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 648 z 1928 r. oraz Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 16 str. 532 z 1931 r.

Nr. kol.	Określenie przepisu	Gdzie ogłoszono
5	Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej.	Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 27 z 1931 r.
6	Ustawa z dnia 3 czerwca 1921 roku o Kontroli Państwowej.	Dz. U R. P. Nr. 51, poz. 314 z 1921 r.
7	Ogólna instrukcja z dnia 11 listopada 1922 r. o sposobie wykonywania kontroli przez Kontrolę Państwową.	Monitor Polski Nr. 267 z 1922 r.
8	Okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dn. 25 marca 1931 r. w sprawie organizacji oddziałów budżetowo-gospodarczych w urzędach wojewódzkich. (Uzupełnienie p. 21).	Okólnik Min. Spr. Wewn. Nr. 45 z 1931 r. (Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 3, poz. 85).
9	Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnem.	Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 341 z 1928 r. oraz Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 2 str. 29 z 1928 r.
10	Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji.	Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342 z 1928 r. oraz Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 2 str. 40 z 1928 r.
11	Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnem.	Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365 z 1928 r. oraz Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 2 str. 46 z 1928 r.
12	Ustawa Skarbowa na aktualny okres budżetowy	Ogłaszana w Dz. U. R. P. w mies. marcu na następny rok budżetowy.
13	Instrukcja o sposobie prowadzenia ksiąg rachunkowych i gospodarczych w Starostwach.	Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 1 z 1932 r.
14	Ustawa o opłatach stemplowych i rozporządzenie wykonawcze.	Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570 z 1926 r., Nr. 123, poz. 713 z 1926 r. i Nr. 31, poz. 274 z 1927 r.
15	Ustawa o obowiązkowem ubezpieczeniu na wypadek choroby.	Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 272 z 1920 r.
16	Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej o ubezpieczeniu pracowników umysłowych oraz rozporządzenie wykonawcze.	Dz. U R. P. Nr. 106, poz. 911 z 1927 r., Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 1016 z 1927 r.
17	Ustawa o zasiłkach dla rodzin osób powołanych na ćwiczenia wojskowe.	Dz. U. R. P. Nr. 69, poz. 604 z 1927 r, Dz. U. R. P. Nr. 37, poz. 246 z 1923 r.
18	Ordynacja wyborcza.	Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 590 z 1922 r.
19	O przerachowaniu zobowiązań prywatno-prawnych. Rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z 14.V 1924 r.	Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 213 z 1925 r.
20	Przekazywanie pieniędzy do starostw.	Pismo okólne Min. Spr. Wewn. z dn. 29.II.32 r. Nr. OB. 22/2. (Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 4 poz. 47).
21	Okólnik w sprawie stosunku oddziału budżetowo-gospodarczego do Dyrekcji Robót Publicznych.	Okólnik Min. Spr. Wewn. Nr. 27 z 1932 r. (Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 4, poz 42).

Nr. kol.	Określenie przepisu	Gdzie ogłoszono
	2. Uposażeniowe.	
1	Ustawa z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska	Dz. U. R. P. Nr. 116 poz. 924 z 1923 r. Zmiany: Dz. U. R. P. Nr. 109 poz. 979 z 1924 r. Nr. 129 poz. 918 z 1925 r. Nr. 93 poz. 540 z 1926 r. Nr. 125 poz. 725 z 1926 r. Nr. 38 poz. 370 z 1928 r. Nr. 98 poz. 749 z 1931 r.
2	Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30.VII 24 r. w sprawie dodatku na mieszkanie	Dz. U. R. P. Nr. 69 poz. 673 z 1924 r.
3	Okólnik z dnia 29.XII 1928 r. w sprawie podwyższenia dodatku na mieszkanie	Zbiór zarządzeń Min. Spraw Wewn. str. 156 poz. 6.
4	Okólnik w sprawie dodatków służbowych dla wojewodów i wicewojewodów	Zbiór zarządzeń Min. Spraw Wewn. str. 157 poz. 9.
5	Okólnik w sprawie wynagrodzenia niższych funkcjonarjuszów państwowych za służbę w święta lub w niedzielę	Zbiór zarządzeń Min. Spraw. Wewn. str. 1547 poz. 16 i str. 1553 poz. 25.
6	Zwrot nadpłat przez osoby odpowiedzialne za wymiar uposażenia Okólnik Nr. 102 Min. Spr. Wewn. z dnia 22.VI 1928 r.	Zbiór zarządzeń str. 1547 poz. 17.
7	Potrącenia z uposażenia. Okólnik Nr. 158 Min. Spraw Wewn. z dnia 28 XII 1926 r.	Zbiór zarządzeń str. 1542 poz. 6.
8	Zwrot nadpłaconego uposażenia. Okólnik Nr. 170 Min. Spraw Wewn. z dnia 1.X 1931 r. Nr. O B. 5175	Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 14 poz. 271.
9	Interpretacja art. 11, 12 ustawy uposażeniowej. Okólnik Nr. 4 Min. Spraw Wewn. z dn. 9.I 1928 r.	Zbiór zarządzeń st. 1546 poz. 14.
10	Wynagrodzenie zastępców lekarzy powiatowych. Pismo okólne Min. Spr. Wewn. z 31.XII 1925 r. Nr. A. B. 5867	Zbiór zarządzeń str. 1540 poz. 2.
11	10% podwyż. uposażenia. Okóln. Nr. 159 Min. Spr. Wewn. z 31.XII 1926 r. Nr. O. B. 13395	Zbiór zarządzeń str. 1542 poz. 7.
12	Obliczanie 10% podwyższenia. Okólnik Nr. 277 Min. Spr. Wewn. z dn. 5.XII 1929 r.	Zbiór zarządzeń str. 1553 poz. 24.
13	Okólnik Ministerstwa Spraw Wewn. Nr. 259 z 21 XI 1929 r. w sprawie potrącania zasiłku połogowego.	Zbiór zarządzeń str. 1552 poz. 23.
14	Zaliczki na uposażenie. Okólnik Min. Spr. Wewn. Nr. 81 z r. 1931.	Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 4 poz. 128.
15	Zasady umorzenia niektórych wierzytelności Skarbu Państwa, wynikających z zaliczek na uposażenie i emer. Okólnik Nr. 129 Min. Spr. Wewn. z 1930 r.	Zbiór zarządzeń str. 1655 poz. 11.
16	Odpisywanie umorzonych zaliczek na uposażenie. Pismo Min. Spr. Wewn. z 30.IX 1930 r. Nr. O. B. 4264.	Zbiór zarządzeń str. 1656 poz. 12.
17	O przerachowaniu należności z niektórych stosunków służbowych—§ 1 rozp. Prez. Rzp. z dn. 27 XII 1924 r.	Dz. U. R. P. Nr. 115 poz. 1030 z 1924 r.

Nr. kol.	Określenie przepisu	Gdzie ogłoszono
	3. Koszty podróży służbowych, delegacyj i przesiedleń.	
1	Rozporządzenie Rady Ministrów o należnościach za podróże służbowe, delegacje i przeniesienia funkcjonarjuszów państwowych.	Dz. U. R. P. Nr. 92 poz. 826 z 1927 r., Nr. 7 poz. 54 z 1930 r. Nr. 37 poz. 291 z 1931 r.. Nr. 84 poz. 658 z 1931 r. Nr. 78 p. 621 z 1931 r.
2	Okólniki Min. Spr. Wewn. Nr. 39 z 1928 r. Nr. 70 z 1930 r., Nr. 58 z 1928 r. i Nr. 86 z 1931 r.	Zbiór zarządzeń str. 1148 poz. 10, str. 1156 poz. 22 i 1148 poz. 11.
3	Koszty podróży w związku z postępowaniem administracyjnem. Okólnik Nr. 122 Min. Spr. Wewn. z dnia 11.VII 1928 r.	Zbiór zarządzeń str. 1149 poz. 13.
4	Diety i koszty podróży — wykładnia przepisów.	Zbiór zarządzeń str. 1150 poz. 15 i str. 1153 poz. 18.
5	Opłacanie rachunków kosztów podróży służbowych. Okóln. Nr. 193 Min. Spr. Wewn. z 1928 r.	Zbiór zarządzeń str. 1152 poz 16.
6	Diety przy podróżach zagranicznych. Ok. Nr. 38 Min. Spr. Wewn. z 1930 r.	Zbiór zarządzeń str. 1155 poz. 19.
7	Wyliczanie się z zaliczek na koszty podróży i przesiedleń. Ok. Nr. 65 Min. Spr. Wewn. z 1930 r.	Zbiór zarządzeń str. 1155 poz. 20.
8	W sprawie podróży służbowych i przesiedleń. Pismo Min. Spr. Wewn. z 1930 r. Nr. O. B. 3799.	Zbiór zarządzeń str. 1156 poz. 21.
9	Koszty podróży urzędników odwołanych z urlopu. Okóln. Nr. 112 Min. Spr. Wewn. z 1930 r.	Zbiór zarządzeń str. 1157 poz. 25.
10	Koszty badania lekarskiego. Okólnik Min. Spr. Wewn. Nr. 139 z 1931 r.	Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 29 poz. 211.
11	W sprawie stawania na komisję lekarską. Okóln. Nr. 10 Min. Spr. Wewn. z dn. 22.I 1924 r.	Zbiór zarządzeń str. 1144 poz. 1.
12	Zaliczki do wyrachowania się na koszta podróży — pismo Min. Spr. Wewn. z 31.III 1926 r. Nr. A. B. 2068.	Zbiór zarządzeń str. 1144 poz. 4.
13	Zwrot kosztów przewozu bagażu podróżnego. Okóln. Nr. 82 Min. Spr. Wewn. z dnia 12.IV 1927 r.	Zbiór zarządzeń str. 1146 poz. 6.
14	Koszty przeniesień emerytów. Art. 21 ustawy emerytalnej i § 6 rozporządzenia wykonawczego.	Dz. U. R. P. Nr. 32 poz. 320 z 1924 r. i Dz. U. R. P. Nr. 42 poz. 380 z 1931 r.
	4. Pomoc lekarska.	
1	Rozporządzenie Rady Ministrów z 4.VIII 1926 r. o państwowej pomocy lekarskiej dla funkcjonarjuszów państwowych i wojska, sędziów, prokuratorów, ich rodzin i emerytów.	Dz U. R. P. Nr. 95 poz. 555 z 1926 r.*).
2	Wskazówki co do stosowania rozp. Rady Ministrów z 4.VIII 1926 r. — pismo Min. Spr. Wewn. z dn. 16.V 1930 r. Nr. Z. O. 1477.	Zbiór Zarządzeń str. 670 poz. 21.
3	W sprawie nowego wzoru kart porady lekarskiej. Okólnik Min. Spr. Wewn. Nr. 95 z 1930 r.	Zbiór zarządzeń str. 670, poz. 22.

*) Zmiana, patrz rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 22 marca 1932 r. w Dz. U. R. P. Nr. 27 poz. 254 z dn. 31 marca 1932 r. (Przyp. Red.).

Nr. kol.	Określenie przepisu	Gdzie ogłoszono
	5. Emerytalne.	
1	Ustawa emerytalna i rozporządzenie wykonawcze.	Dz. U. R. P. Nr. 42 poz. 380 z 1931 r.*). Dz. U. R. P. Nr. 32 poz. 320 z 1924 r.
	6. Podatkowe.	
1	Ustawa z dnia 3.IV 1925 r. o państwowym podatku dochodowym.	Dz. U. R. P. Nr. 58 poz. 411 z 1925 r.
2	Okólnik Min. Spr. Wewn. Nr. 212 z 1927 r. w sprawie obliczania podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę.	Zbiór zarządzeń str. 1124 poz. 18.
3	Ustawa z dnia 12 lutego 1931 r. o poborze 10% dodatku do niektórych podatków i opłat skarbowych.	Dz. U. R. P. Nr. 16 poz. 82 z 1931 r.
4	Rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 6.III 1931 r. w sprawie poboru 10% dodatku od niektórych podatków i opłat skarbowych.	Dz. U. R. P. Nr. 23 poz. 138 z 1931 r.
5	Okólnik Nr. 152 Min. Spr. Wewn. z 1930 r. w sprawie stosowania ulg w pod. dochod. z tytułu nowowznoszonych budynków mieszkalnych odnośnie do osób osiągających dochody z uposażeń służbowych.	Zbiór zarz. str. 1139 poz. 50.
6	Okólnik Min. Skarbu z dn. 5 I 1932 r. w sprawie ulg z tytułu nowowznoszonych budowli. Okólnik Min. Spr. Wewn. Nr. 17 z 1932 r.	Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 3 poz. 27.
	7. Rachunkowe.	
1	Ogólne przepisy rachunkowo-kasowe.	Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 45 z 1921 r. M. P. Nr. 205 z 1921 r. Przepisy te wraz z dalszemi zmianami i uzupełnieniami zostały zebrane przez Brzuzę i wydane w 1926 r. p. t. „Przepisy rachunkowo-kasowe".
	Zmiany i uzupełnienia:	
	a) o sposobie wystawiania asygnacyj;	Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 2 z 1926 r. i „ „ „ „ Nr. 20 z 1930 r.
	b) w sprawie odstępowania talonów asygnacyj;	„ „ „ „ Nr. 4 z 1926 r.
	c) w sprawie zmiany § 36 instrukcji dla kas skarbowych;	„ „ „ „ Nr. 12 z 1926 r.
	d) o wysokości do jakiej mogą być przyjmowane papiery wartościowe przez władze i urzędy jako wadja;	„ „ „ „ Nr. 21 z 1926 r. oraz „ „ „ Nr. 21 z 1929 r.
	e) w sprawie zmiany instrukcji dla kas skarbowych i przepisów rachunkowo-kasowych;	Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 22 z 1926 r. poz. 250.
	f) w sprawie zaliczek do wyrachowania;	Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 4 z 1927 r. poz. 58.

*) Zmiana: Dz. U. R. P. Nr. 26 poz. 239 z dn. 31 marca 1932 r. (Przyp. Red.).

Nr. kol.	Określenie przepisu	Gdzie ogłoszono
	g) w sprawie sposobu obliczania należności wymierzanych w sumie miesięcznej, a wypłacanych (wpłacanych) za część miesiąca;	Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 8 z 1927 r. poz. 100.
	h) uproszczenia w prowadzeniu kart likwidacyjnych (względnie księgi płac) i list płacy;	Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 16 z 1927 r.
	i) w sprawie zmiany Nr. 78 i 79 przepisów rachunkowo-kasowych;	Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 16 z 1927 r.
	j) w sprawie zmiany przepisów, dotyczących kredytów budżetowych;	Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 12 poz. 176 i 13 poz. 190 z 1928 r.
	k) w sprawie kaucji w papierach wartościowych;	Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 29 z 1927 r.
	l) w sprawie zmiany § 33 przepisów rachunkowych;	Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 30 z 1927 r.
	m) w sprawie zmian przepisów rachunkowo-kasowych;	Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 35 z 1927 r.
	n) w sprawie rachunkowego ujęcia sum, wypłaconych w okresach budżetowych, na zaspokojenie wydatków, dotyczących ubiegłych okresów budżetowych.	Dz. Urz. Min. Skarbu Nr. 9 z 1930 r.
2	Przepisy o rachunkach bieżących.	Zbiór zarządzeń Min. Spr. Wewn. str. 1300 i 309, okólnik Nr. 22 z 1929 r., okólnik Nr. 104 z 1930 r.
3	Okólnik Min. Spr. Wewn. Nr. 133 z 1927 r. w sprawie rachunkowości przychodowej w związku z pobieranemi karami administracyjnemi.	Zbiór zarządzeń Min. Spr. Wewn. str. 1317 poz. 2.
4	Okólnik M. S. Wewn. Nr. 219 z r. 1930 w sprawie zakazu przyjmowania gotówki przez urzędy i urzędników.	Zbiór zarz. Min. Spr. Wewn. str. 1319 poz. 6.
5	Zarządzenie z dn. 11 stycznia 1932 r. w sprawie wpłat i wypłat za pośrednictwem Banku Polskiego i P. K. O.	Reskrypt Min. Spr. Wewn. z dn. 11.I.32 r. Nr. O. B. 5172/5.
6	Przepisy dla administracji Dziennika Wojewódzkiego.	Zbiór zarządzeń Min. Spr. Wewn. str. 228 poz. 14.
	8. Gospodarcze.	
1	Przepisy w przedmiocie prowadzenia ksiąg inwentarza ruchomego.	Zbiór zarządzeń Min. Spr. Wewn. str. 384 poz. 2.
2	Przepisy o mieszkaniach służbowych i reprezentacyjnych.	Zbiór zarządzeń Min. Spr. Wewn. str. 730 p. 2, 4—7, 9—12.
3	Ustawa z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (w szczególności art. 23).	Dz. U. R. P. Nr. 12 poz. 57 z 1931 r.
4	Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 28 września 1931 r. w sprawie taryfy pocztowej, telegraficznej i telefonicznej.	Dz. U. R. P. Nr. 91 p. 711 z 1931 r.

Nr. kol.	Określenie przepisu	Gdzie ogłoszono
5	Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 marca 1930 r. w sprawie oznak władz urzędów, zakładów, instytucyj i przedsiębiorstw państwowych.	Dz. U. R. P. Nr. 28 p. 245 z 1930 r.
6	Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1930 r. w sprawie zmiany rozp. o godłach i barwach państwowych.	Dz. U. R. P. Nr. 80 p. 629 z 1930 r.
7	Przepisy w sprawie umundurowania woźnych.	Zbiór zarządzeń Min. Spr. Wewn. str. 805 p. 2, 3, 4 i 5.
8	Okólnik Min. Spr. Wewn. w sprawie godzin nadliczbowych szoferów.	Zbiór zarządzeń Min. Spr. Wewn. str. 742 p. 2.
9	Zarządzenie Min. Spraw Wewn. w sprawie środków lokomocji.	Zbiór zarządzeń Min. Spr. Wewn. str. 745 p. 8 i 9.
10	Zarządzenie Min. Spr. Wewn. w sprawie zakupów.	Zbiór zarządzeń Min. Spr. Wewn. str. 1646 p. 1, 2, 3 str. 1648 p. 5, 7, 8.
11	Okólnik Min. Spr. Wewn. w sprawie norm opałowych.	Zbiór zarządzeń Min. Spr. Wewn. str. 926 p. 5.
12	Wzór kontraktu najmu lokalów dla urzędów państwowych Okólnik Nr. 94 z 1920 r.	Zbiór zarządzeń str. 730 poz. 1.
13	Rozporządzenie Rady Ministrów z dn. 1.X.1924 r. i z dnia 8.III.1930 r. o opłatach za mieszkania zajmowane przez funkcjonarjuszów państwowych w budynkach państwowych przez Skarb wynajętych lub administrowanych.	Dz. U. R. P. Nr. 90 poz. 849 z 1924 r. i Nr. 22 poz. 186 z 1930 r.
14	Zmiana niektórych punktów powyższego rozporz. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1931 r.	Dz. U. R. P. Nr. 4 z 1932 r.
15	Potrącenie czynszu z uposażeń służbowych Zarządz. M. S. Wewn. z dnia 15.XII.1931 r. Nr. O. B. 2570 i z dnia 22.III.1930 r. Nr. O. B. 2570	Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. Nr. 21 poz. 344 z 1931 r. i Zbiór zarządzeń str. 738 poz. 16.
16	Rozp. Rady Ministrów z dnia 30.IV.1924 r. w w sprawie budynków państwowych.	Monitor Polski Nr. 111 poz. 319.
17	Rozporządzenie Rady Ministrów z 21.XII.1931 r. o opłatach za mieszkania zajmowane przez funkcjonarjuszów państwowych.	Dz. U. R. P. Nr. 4 poz. 23 z 1932 r.
18	Naprawy samochodów państwowych w warsztatach.	Pismo Min. Spr. Wewn. z dn. 7.XII.1931 r. Nr. O. B. 5250.

Nr. kol.	Określenie przepisu	Gdzie ogłoszono
19	Stosowanie przez urzędy państwowe polskich norm formatów papieru. Okólnik Nr. 142 Min. Spr. Wewn. z 1927 r.	Zbiór zarządzeń str. 836 poz. 1.
20	Oszczędność używania papieru do korespondencji. Pismo Ministerstwa z 23.IX. 1927 r. Nr. O. B. 3298 i z 24.XII.1929 r. Nr. O. B. 2524/I.	Zbiór zarządzeń str. 629 poz. 18. Zbiór zarządzeń str. 629 poz. 21.
21	Przepisy obowiązujące przy sprzedaży, wymianie lub odstąpieniu przedmiotów zbędnych, oraz o spisaniu z ksiąg inwentarzowych przedmiotów zniszczonych. Okólnik Nr. 98 Min. Spr. Wewn. z 1930 r.	Zbiór zarządzeń str. 387 poz. 10.
22	Komisje odbiorcze przy dostawach i robotach. Okólnik Ministerstwa Spr. Wewn. Nr. 20-z dnia 21.II.1924 r., Nr. OBR. 952; Nr. 50 z dnia 16.V 1924 r. Nr. A. B. 2770; Nr. 76 z dnia 27.VI.1924 r. Nr. A. B. 3673 i Nr. 108 z dnia 10.XI.1924 r. Nr. A. B. 6986 i Nr. 32 z dnia 27.I.1927 r. Nr. O. B. 71/27 i Nr. 36 z dnia 17.III.1930 r. Nr. O. B. 3476/2.	Zbiór zarządzeń str. 386 poz. 3, 4, 5, 6, 7 387 poz. 9.
23	Zasada na jakich maj ąbyć zawierane umowy rządowe. Okólnik Min. Spr. Wewn. Nr. 63 z 1927 r.	Zbiór zarządzeń str. 1531 poz. 9.
24	Wadja, kaucje i zaliczki przy dostawach rządowych. Okólnik Min. Spr. Wewn. Nr. 172 z 1927 r.	Zbiór zarządzeń str. 1533 poz. 10.
25	Kaucje w papierach wartościowych. Okólnik Min. Spr. Wewn. Nr. 196 z 1928 r.	Zbiór zarządzeń str. 1017 poz. 4.
26	Ustawa o podatku przemysłowym § 46 obowiązujący władze przesyłania do Urzędów Skarbowych (biur informacyjnych) zawiadomień o dokonanych dostawach i pobraniu przez dostawców należności.	Dz. U. R. P. Nr. 79 poz. 550 z 1925 r.

62.

Okólnik Nr. 41

z dnia 25 marca 1932 r.

(AC. 26-b-2/2) o trybie ogłaszania zapowiedzi pod rządami ustawy z dnia 5 lutego 1875 r.

Do

P. P. Wojewodów województw zachodnich.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, że niektóre urzędy stanu cywilnego, działające na podległym Panu Wojewodzie obszarze, stosując ogólne zasady, dotyczące miejsca, w którem, stosownie do obowiązujących postanowień pkt. 1, 2 i 3 § 46 ustawy z dnia 6 lutego 1875 r. o urzędowem stwierdzaniu stanu cywilnego i o zawieraniu małżeństw (Dz. U. Rzeszy Niem. Nr. 4 str. 23 i nast.) winny być ogłaszane zapowiedzi małżeńskie, nie zwracają należytej uwagi na formę, w jakiej zależnie od położenia tego miejsca, ogłoszenie to nastąpić powinno.

Wymieniona ustawa rozróżnia tymczasem dwie formy ogłaszania zapowiedzi, a mianowicie:

1) przewidzianą w ustępie ostatnim § 46 powołanej ustawy formę *wywieszania* na przeciąg 2 tygodni we właściwem miejscu, przeznaczonem do obwieszczeń władz gminnych:

2) przewidzianą w § 47 tejże ustawy formę umieszczania przez osoby zainteresowane ogłoszenia w odpowiedniem czasopiśmie.

Forma ad 1) winna być zastosowana w przypadkach, gdy wchodzą w rachubę miejscowości, położone na obszarze województwa

poznańskiego, pomorskiego oraz górnośląskiej części województwa śląskiego.

Forma ad 2) winna być zastosowana w przypadkach, gdy wchodzą w rachubę miejscowości, znajdujące się zagranicą lub miejscowości, wprawdzie znajdujące się w kraju, lecz na obszarach, na których nie obowiązują przepisy ustawy z dnia 6 lutego 1875 r. o urzędowem stwierdzaniu stanu cywilnego i o zawieraniu małżeństw.

Z wywodów tych wynika, że ilekroć na przyszłość wypadnie po myśli ustawy ogłaszać zapowiedzi *poza* obszarem województw zachodnich oraz poza obszarem górnośląskiej części województwa śląskiego—ogłaszanie to nie może być zarządzane w trybie § 46 ustęp ostatni ustawy z 1875 r., t. j. zapomocą wywieszania, ale następować powinno wyłącznie w drodze umieszczania przez zainteresowanych odpowiedniego ogłoszenia w najbardziej rozpowszechnionem w danej miejscowości czasopiśmie, wyjąwszy oczywiście przypadki, w których zgodnie z ust. 2 § 47 ogłoszenie w czasopiśmie uznać można za zbędne.

O powyższem zechce Pan Wojewoda pouczyć właściwe podległe mu władze i urzędy.

63.

Okólnik Nr. 42

z dnia 31 marca 1932 r.

(Wojsk. L. l.11/3) o ustaleniu źródła dochodów dla wojewódzkich komitetów w. f. i p. w. (Zmiana okólnika Nr. 257 z dn. 18.XI.1928 r.).

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Zmieniając zarządzenie, wydane w okólniku Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr. 257 z dnia 18.XI.1929 r. (Zb. Zarz. M. S. Wewn. str. 317, poz. 5), zawarte w punkcie 6 na str. 2-ej, wyrażam swoją zgodę na opodatkowanie powiatowych i miejskich komitetów w. f. i p. w. aż do odwołania na rzecz właściwego komitetu wojewódzkiego w wysokości 1% od uzyskanych sum na cele w. f. i p. w. od związków komunalnych.

W związku bowiem z cofnięciem przez Państwowy Urząd W. F. i P. W. przyznawanych wojewódzkim komitetom w. f. i p. w. z budżetu państwowego, miesięcznych ryczałtów na wydatki administracyjne i przydzielaniem tylko kwoty 240 zł. rocznie na pokrywanie wyłącznie wydatków kancelaryjnych, komitety te zostały pozbawione w zupełności jakichkolwiek stałych źródeł dochodów, umożliwiających im ich działalność, zachodzi więc konieczność zapewnienia tą drogą wspomnianym komitetom chociażby minimalnych funduszów.

Jednocześnie udzielam następujących wskazówek co do sposobu obliczania wysokości i pobierania omawianych sum procentowych przez wojewódzkie komitety w. f. i p. w.:

1) Opodatkowanie na rzecz właściwego komitetu nie może w żadnym wypadku przekraczać 1% od wpływów, uzyskanych w danym okresie budżetowym od związków komunalnych.

2) Sumy procentowe mają być obliczane wyłącznie od dochodów uzyskiwanych ze związków komunalnych, a więc przy obliczaniu kwoty, przypadającej na rzecz wojewódzkich komitetów, nie mogą być brane pod uwagę wpływy z wszelkich innych źródeł, a w szczególności wynikające z inicjatywy i wysiłków powiatowych i miejskich komitetów w. f. i p. w. w kierunku zdobywania na cele w. f. i p. w. środków od społeczeństwa, czy to drogą urządzania imprez, czy inną.

Podkreślam, że do sprawy równomiernego i najmniej uciążliwego dla powiatowych (miejskich) komitetów rozłożenia omawianych świadczeń przywiązuje dużą wagę, zatem proszę P.P. Wojewodów, by w konkretnych wypadkach, gdyby okazało się, że świadczenia te dla niektórych komitetów będą zbyt duże lub wogóle uciążliwe—stosowali odpowiednie zmniejszenia lub zwalniali od obowiązku świadczenia na rzecz wojewódzkiego komitetu w. f. i p. w.

VII.

Pisma Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

64.

Pismo Nr. AP. 131/1

z dnia 14 marca 1932 r.

w sprawie interpretacji przepisów rozporządzenia z 20.VI.1931 o opłatach paszportowych.

Do

Panów Wojewodów (wszystkich) i Pana Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła powyższe do wiadomości wślad okólnika Nr. 189 z dn. 4.XI.1931 Nr. AP. 5409/2 — z prośbą o wydanie stosownych zarządzeń.

Odpis.

MINISTERSTWO SKARBU
Nr. D. V. 8907/1/32.
Warszawa,
dnia 7 marca 1932 r.

Interpretacja postanowień okólnika Min. Skarbu z dnia 14.X.1931 r. Nr. D. V. 17868/1/31.

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Nawiązując do postanowień okólnika z dnia 14-go października 1931 r. Nr. D. V. 17868/1/31 w sprawie interpretacji przepisów § 4 p. le rozporządzenia z dnia 20-go czerwca 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 56, poz. 460), Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że zastrzeżone decyzji Ministerstwa zwalnianie od normalnych opłat paszportowych osób wyjeżdżających zagranicę celem zwiedzania wystaw i urządzeń zagranicznych nie dotyczy osób ze świata przemysłu i handlu, wyjeżdżających na wystawy i dla zwiedzania urządzeń zagranicznych w celach handlowych i przemysłowych na podstawie opinji właściwych Izb Przemysłowo-Handlowych. W tych wypadkach paszporty ulgowe handlowe wydają powiatowe władze administracji ogólnej w trybie § 2 powołanego wyżej rozporządzenia.

(—) Wł. Zawadzki
Podsekretarz Stanu

65.

Pismo Nr. Wojsk. G/1/2
z dnia 21 marca 1932 r.

O zakwaterowaniu wojska. (Terminowe opróżnianie kwater zwolnionych od kwaterunku stałego).

Do

Panów Wojewodów (wszystkich) i Pana Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych przesyła do wiadomości z tem, że treść zarządzenia należy zakomunikować podległym Panu Wojewodzie zarządom gmin.

Odpis.

MINISTERSTWO
SPRAW WOJSKOWYCH
Departament Budownictwa
Nr. 8070-23/32. Bud. Z. N.
Tel. wewn. M. S. Wojsk. 110.

Zakwaterowanie wojska— wyjaśnienie.

Warszawa, dn. 2 marca 1932 r.

według rozdzielnika

W związku ze zdarzającemi się wypadkami nieterminowego zwalniania kwater stałych, dostarczanych przez zarządy gminne, zarządzam co następuje:

1) Przez cały okres, oznaczony w zapotrzebowaniu Komendanta Garnizonu na kwaterę stałą (§ 3 rozp. M. S. Wojsk. z dn. 27 lutego 1928 roku Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 240), ciąży na Skarbie Państwa i Fund. Kwat. Wojsk. obowiązek uiszczania danej gminie opłat, unormowanych art. 13 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o zakwaterowaniu wojska w czasie pokoju (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 681), bez względu na to, czy kwatera jest wykorzystana przez władze wojskowe, czy nie.

Natomiast, o ile zarząd gminy zawarłby umowę o najem kwatery na czas dłuższy, niż to przewidziano w zapotrzebowaniu komendanta garnizonu, i taka kwatera byłaby następnie w okresie trwania najmu, lecz po upływie okresu zapotrzebowania, niewykorzystana przez wojsko — wówczas straty stąd wynikające powinien ponieść wyłącznie dany zarząd gminy.

2) Termin zwalniania kwater stałych musi być ściśle przestrzegany, gdyż w razie zatrzymania kwatery po upływie terminu najmu gmina narażona jest na straty, które następnie są przenoszone przez gminę na Skarb Państwa.

Z tego względu, w razie potrzeby, komendant garnizonu obowiązany jest stosować przymusowo przekwaterowanie danej osoby do kwatery zastępczej, chyba że oddający w najem godzi się na dalszy najem na okres ściśle ustalony.

II Wicemister spraw Wojskowych
i Szef Administracji Armji

(—) Dr. Sławoj-Składkowski
Gen. Bryg.

Otrzymują:
Dowódcy O. K. Nr. I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII, IX, X. — do wykonania, Szef Korpusu Kontrolerów — do wiadomości.

66.

Pismo Nr. AC. 27-a-2/1

z dnia 24 marca 1932 r

Legalizacja zagranicznych aktów stanu cywilnego w postępowaniu o nadanie obywatelstwa polskiego emigrantom — b. obywatelom rosyjskim.

Do

P. P. Wojewodów (wszystkich) i P. Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W postępowaniu o nadanie obywatelstwa polskiego emigrantom b. obywatelom rosyjskim, którzy utracili obywatelstwo polskie w związku z postanowieniami art. VI Traktatu Ryskiego — wątpliwości nastręcza niejednokrotnie kwestja, czy dołączane do właściwych podań zagraniczne akty stanu cywilnego podlegają ogólnie obowiązującym przepisom o legalizacji dokumentów.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że w wypadkach, w których omawiane akty stanu cywilnego nadsyłane są władzom administracji ogólnej za pośrednictwem urzędów konsularnych R. P. — domaganie się ich legalizacji w zwykłym trybie uważać należy za zbędne. Sam fakt bowiem, że akty te przyjęły zagraniczne placówki R. P. i przesłały je następnie bez zastrzeżeń właściwym władzom administracji ogólnej, daje dostateczną rękojmię ich autentyczności.

67.

Pismo Nr. AP. 55/5

z dnia 24 marca 1932 r.

Znaki klubowe na pojazdach mechanicznych

Do

P. P. Wojewodów (wszystkich) oraz P. Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Na skutek skargi jednego z zagranicznych klubów automobilowych Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że w myśl § 20 ust. 6 lit. e rozporządzenia Min. Robót Publicznych i Min. Spraw Wewnętrznych z dn. 27.1.1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 41, poz. 396), dopuszczalne jest umieszczanie znaków klubów automobilowych krajowych na samochodach i motocyklach. Ministerstwo uważa również za dopuszczalne, by samochody pochodzące z jednego z państw, które przystąpiły do międzynarodowej konwencji z dn. 11 X.1909 r., dotyczącej ruchu automobilowego, pozostawiały przy przejeździe przez terytorjum Polski oznaki klubów automobilowych zagranicznych, o ile członkowie klubów automobilowych krajowych mogą korzystać z analogicznego prawa w danem państwie. Czynności organów policyjnych w powyższych wypadkach powinny się przeto ograniczać do sprawdzenia, w razie uzasadnionej wątpliwości, czy w konkretnym przypadku rzeczywiście chodzi o znak klubowy.

VIII.

Nowe książki i czasopisma.

A. Zalecone do użytku.

68.

Koszty leczenia w szpitalach b. zaboru rosyjskiego — Dr. Emil Wiesenberg.

Ukazała się nakładem Samorządowego Instytutu wydawniczego książka Dr. Emila Wiesenberga o kosztach leczenia w szpitalach b. zaboru rosyjskiego. Książka ta zawiera zbiór przepisów oraz obszerne wyjaśnienia o dochodzeniu kosztów leczenia szpitalnego od wszystkich osób, instytucyj lub Związków Komunalnych pociąganych do zwrotu kosztów leczenia, o sposobie pokrywania tych kosztów i obowiązującym przytem trybie postępowania.

Książkę tę zaleca się do użytku państwowych i samorządowych władz i urzędów administracji ogólnej oraz zakładów leczniczych.

Książkę można nabywać w Samorządowym Instytucie Wydawniczym w Warszawie, Sw. Krzyska 13.

B. Interesujące administrację spraw wewnętrznych.

69.

Preliminarz Budżetowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych na okres od 1 kwietnia 1932 do 31 marca 1933 roku.

Ukazała się praca p. Antoniego Robaczewskiego, Naczelnika Wydziału w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych pod tytułem „Preliminarz Budżetowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" na okres od 1 kwietnia 1932 do 31 marca 1933 r.

Książka podaje ogólną charakterystykę budżetu Ministerstwa, porównanie wydatków na rok 1932/33 z wydatkami w latach 31, 32, 26 i 27, politykę oszczędnościową Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i problem oszczędności budżetowej, a także zawiera porównanie wydatków resortu spraw wewnętrznych z innemi resortami.

Książka ta może zainteresować urzędy administracji spraw wewnętrznych, władze i urzędy policyjne oraz władze i urzędy komunalne.

Książkę można nabywać u autora w cenie zł. 3 gr. 50 za egzemplarz wraz z kosztem przesyłki. Wpłaty mogą być kierowane na konto czekowe Nr. 45439.

70.

Michał Rosolski — „Postępowanie przymusowe w administracji“.

Ukazała się książka Michała Rosolskiego p. t. „Postępowanie przymusowe w administracji“. Książka zawiera tekst rozporządzeń o postępowaniu przymusowem oraz interpretację poszczególnych artykułów.

Książka ta może zainteresować urzędy administracji spraw wewnętrznych urzędników administracji ogólnej, a szczególnie osoby studjujące zagadnienie postępowania przymusowego w administracji.

IX.

RUCH SŁUŻBOWY

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych

w czasie od 1 do 29 lutego 1932 r.

A) W Zarządzie Centralnym Ministerstwa:

Mianowani:

pracownik kontraktowy w VII grupie uposażenia Mayzel Jan Szczęsny prow. referendarzem VII st. sł. dnia 24.II.32 r.

Przeniesiony w stan spoczynku:

pozostający w stanie nieczynnym asesor VIII st. sł. Dr. Tomkiewicz Władysław z dniem 8.II.32 r.

Zwolniony z obowiązków:

asesor VII st. sł. Strzelecki Władysław — wobec przejścia do służby w Policji Państwowej dnia 6.II.32 r.

B) We władzach wojewódzkich:

Mianowani:

W urzędzie wojewódzkim poznańskim:

starosta powiatowy odolanowski w VI st. sł. Kowalewski Zygmunt — inspektorem wojewódzkim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 18.II.32 r.

W urzędzie wojewódzkim stanisławowskim:

starosta powiatowy skolski w VI st. sł. Mahr Karol radcą wojewódzkim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 29.II.32 r.

W urzędzie wojewódzkim śląskim:

asesor VII st. sł. w Wydziale Skarbowym Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach Sadkowski Kazimierz — asesorem w dotychczasowym VII st. sł. w dziale Ministerstwa Spraw Wewnętrznych dnia 12.II.32 r.

W urzędzie wojewódzkiem warszawskim:

radca min. VI st. sł. w Urzędzie spraw mniejszości w Katowicach Lisiewicz Edward — radcą wojewódzkim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 6.II.32 r.

Przeniesieni:

prow. referendarz VIII st. sł. Borck-Prek Ksawery z urzędu wojewódzkiego lwowskiego do starostwa grodzkiego lwowskiego dnia 16 II.32 r.

referendarz VII st. sł. Lisowski Mieczysław — z urzędu wojewódzkiego stanisławowskiego do starostwa powiatowego skolskiego dnia 29.II.32 r.

lekarz powiatowy w VIII st. sł. dla portu gdyńskiego w Gdyni Dr. Rymaszewski Jerzy na stanowisko referendarza VIII st. sł. do urzędu wojewódzkiego wołyńskiego w Łucku z poruczeniem pełnienia obowiązków inspektora lekarskiego dnia 10.II.32 r.

prow. inspektor farmaceutyczny w VI st. sł. Nartowski Jan — z urzędu wojewódzkiego lubelskiego do urzędu wojewódzkiego warszawskiego dnia 29.II.32 r.

Przeniesiony w stan nieczynny:

naczelnik wydziału V st. sł. w urzędzie wojewódzkim pomorskim w Toruniu Zapała Walerjan uchwałą Rady Min. z dn. 23.II.32 r.

Przeniesieni w stan spoczynku pozostający w stanie nieczynnym:

radca wojewódzki VI st. sł. w urzędzie wojewódzkim śląskim Troska Aleksy z dniem 1.II. 32 r.

radca wojewódzki VI st. sł. w urzędzie wojewódzkim śląskim Zaleski Adam z dniem 1.II. 32 r.

radca wojewódzki VI st. sł. w urzędzie wojewódzkim poznańskim Dr. Srokowski Józef z dniem 29.II.32 r.

asesor VII st. sł. w urzędzie wojewódzkim śląskim Przybyła Jan z dniem 17.II.32 r.

C) We władzach powiatowych:

Mianowani:

starosta powiatowy inowrocławski w VI st. sł. Kutzner Władysław — starostą powiatowym cieszyńskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 6. II.32 r.

starosta powiatowy śremski w VI st. sł. Wilczek Romuald — starostą powiatowym inowrocławskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 6.II. 32 r.

starosta powiatowy krotoszyński w VI st. sł. Krykiewicz Jan — starostą powiatowym śremskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 6. II.32 r.

starosta powiatowy gniewski w VII st. sł. Weiss Seweryn — starostą powiatowym starogardzkim w dotychczasowym VII st. sł. dnia 29. II.32 r.

starosta powiatowy kolneński w VI st. sł. Kulikowski Franciszek — starostą powiatowym ostrołęckim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 29. II.32 r.

starosta powiatowy starogardzki w VI st. sł. Kalkstein Zygmunt — starostą powiatowym wąbrzeskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 29. II.32 r.

prow. starosta powiatowy wąbrzeski w VII st. st. Suchecki Andrzej — prow. starostą powiatowym włodawskim w dotychczasowym VII st. sł. dnia 29.II.32 r.

Przeniesieni:

referendarz VIII st. sł. Łojewski Stanisław—ze starostwa powiatowego radzymińskiego do Komisarjatu Rządu w Warszawie dnia 9.II.32 r.

referendarz VII st. sł. Bursztyn Tadeusz — ze starostwa powiatowego pilzneńskiego do starostwa powiatowego brzeskiego w Brzesku dnia 1.II.32 r.

referendarz VII st. sł. Szczęk Stanisław — ze starostwa powiatowego bielskiego do starostwa powiatowego augustowskiego dnia 1.II.32 r.

referendarz VIII st. sł. Kurcz Jakób — ze starostwa powiatowego nowotarskiego do starostwa powiatowego włoszczowskiego dnia 9.II.32 r.

naczelnik kancelarji IX st. sł. Dymowski Władysław — ze starostwa powiatowego bialskiego w Białej Podlaskiej do starostwa powiatowego jędrzejowskiego dnia 9.II.32 r.

referendarz VII st. sł. Lubański Józef — ze starostwa powiatowego suwalskiego do starostwa powiatowego gorlickiego dnia 12.II.32 r.

referendarz VII st. sł. Mrozowski Józef — ze starostwa powiatowego brzeskiego w Brzesku do urzędu wojewódzkiego krakowskiego dnia 12. II.32 r.

prow. referendarz VIII st. sł. Dr. Konczyński Tadeusz — ze starostwa powiatowego w Brzesku do starostwa powiatowego złoczowskiego dnia 13.II.32 r.

referendarz VII st. sł. Czerwiński Henryk— ze starostwa powiatowego słupeckiego — do starostwa powiatowego radzymińskiego dnia 23.II. 32 r.

referendarz VII st. sł. Dziembowski Konstanty — ze starostwa powiatowego szubińskiego do starostwa powiatowego pińczowskiego dnia 18.II.32 r.

referendarz VII st. sł. Piwnicki Witold — ze starostwa powiatowego radomszczańskiego do starostwa powiatowego tczewskiego dnia 18.II. 32 r.

referendarz VII st. sł. Czubiński Zdzisław— ze starostwa powiatowego nowotomyskiego do starostwa powiatowego bydgoskiego dnia 18.II. 32 r.

referendarz VII st. sł. Zamirski Ferdynand — ze starostwa powiatowego bydgoskiego do starostwa powiatowego kępińskiego dnia 18. II.32 r.

referendarz VII st. sł. Krause Marjan — ze starostwa powiatowego rawickiego do starostwa powiatowego śremskiego dnia 18.II.32 r.

referendarz VII st. sł. Woźniak Roman — ze starostwa powiatowego gorlickiego do urzędu wojewódzkiego krakowskiego dnia 18.II.32 r.

asesor VIII st. sł. Budrewicz Gustaw — ze starostwa powiatowego święciańskiego do starostwa powiatowego baranowickiego dnia 27.II. 32 r.

referendarz VIII st. sł. Borucki Brunon — ze starostwa grodzkiego północno-warszawskiego do starostwa powiatowego przasnyskiego dnia 29.II.32 r.

referendarz VII st. sł. Scherff Jan — ze starostwa powiatowego rudeckiego do urzędu wojewódzkiego lwowskiego dnia 29.II.32 r.

referendarz VII st. sł. Kurzeja Jan — ze starostwa powiatowego czortkowskiego do starostwa powiatowego opatowskiego dnia 29.II.32 r.

referendarz VII st. sł. Cichy Ludwik — ze starostwa powiatowego opatowskiego do urzędu wojewódzkiego kieleckiego dnia 29.II.32 r.

referendarz VII st. sł. Skrzypiec Oskar — ze starostwa powiatowego rybnickiego do starostwa powiatowego lublinieckiego dnia 29.II.32 r.

referendarz VII st. sł. Dr. Łukowiecki Adolf — ze starostwa powiatowego lublinieckiego do starostwa powiatowego rybnickiego dnia 29.II.32 r.

lekarz powiatowy VII st. sł. Dr. Ścibor Eugenjusz — ze starostwa powiatowego kolneńskiego do starostwa powiatowego augustowskiego dnia 10.II.32 r.

prow. lekarz powiatowy VII st. sł. Dr. Sienkiewicz Piotr — ze starostwa powiatowego konstantynowskiego w Janowie Podlaskim do starostwa powiatowego siedleckiego dnia 24.II.32 r.

Przeniesieni w stan nieczynny:

starosta powiatowy konstantynowski VI st. sł. w Janowie Podlaskim Wazowski Michał uchwałą Rady Ministrów z dnia 23.II.32 r.

starosta powiatowy włodawski w VII st. sł. Ćwikliński Paweł uchwałą Rady Ministrów z dnia 23.II.32 r.

starosta powiatowy strzyżowski w VI st. sł. Dr. Mellin Ignacy uchwałą Rady Ministrów z dnia 23.II.32 r.

referendarz VII st. sł. i kierownik starostwa powiatowego ostrołęckiego Milewicz Adam Kazimierz uchwałą Rady Ministrów z dnia 23.II.32 r.

starosta powiatowy słupecki w VII st. sł. Czochron Józef uchwałą Rady Ministrów z dnia 29.II.32 r.

Przeniesiony w stan spoczynku:

pozostający w stanie nieczynnym starosta powiatowy stopnicki VI st. sł. w Busku Plenkiewicz Bolesław dnia 27.II.32 r.

Drukarnia Policyjna, Warszawa, Długa 38.